

Αλφα

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ

ΣΑΒΒΑΤΟ 2 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1995 • ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ • ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΥ 45 • ΕΤΟΣ 1ο • ΦΥΛΛΟ 32ο • ΔΡΑΧΜΕΣ 200

ΚΑΤΑΔΙΚΑΣΜΕΝΟΣ ΣΕ ΘΑΝΑΤΟ Ο ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΛΑΡΕΜΑΣ

ΕΚΤΑΚΤΑ ΣΤΡΑΤΟΔΙΚΕΙΑ

ΟΙ 515 ΣΥΛΛΗΦΘΕΝΤΕΣ του πολυτεχνείου, η απρόκλητη επίθεση των ΜΑΤ στη Θεσσαλονίκη, -και η συνακόλουθη καταδίκη τριών συντρόφων στις βαρύτατες ποινές των 3,5 και 2,5 χρόνων- η επανανάκληση, 21 χρόνια μετά τη χούντα, της κατηγορίας της στάσης (δηλαδή της απόπειρας ανατροπής του πολιτεύματος) συνθέτουν το εφιαλτικό σκηνικό των τελευταίων ημερών. Οι τελευταίες εξελίξεις, μαζί με τον μεγαλύτερο από ποτέ αριθμό πολιτικών κρατουμένων, φέρνουν την κοινωνία αντιμέτωπη με τα όρια της αστικής δημοκρατίας, την αποκάλυψη του βαθειά εξουσιαστικού της χαρακτήρα, της ίδιας της ουσίας και της δομής της.

Αυτόν τον καιρό ζούμε το οριστικό και αμετάκλητο τέλος της Μεταπολίτευσης. Και στο κλείσιμο του κύκλου μιας ιστορικής περιόδου, μοιάζει να επιστρέφει η πολιτική και κοινωνική ζωή δεκαετίες πίσω. Φαινομενικά βέβαια μόνο -η καπιταλιστική αναδιάρθρωση σήμερα δεν έχει καμιά σχέση με παλιότερες στιγμές του καπιταλισμού- αλλά η καταστολή, οι δίκες και οι καταδίκες ενάντια σ' ένα κίνημα δεν μπορούν παρά να θυμίζουν έκτακτα στρατοδικεία -με πολιτικό πια μανδύα. Η επίθεση του κράτους, πρωτόγνωρη σε έκταση, πρωτόγνωρη σε αλαζονεία, ολοκληρωτική και απόλυτη, είναι ιστορικό σημείο αναφοράς όχι μόνο για τώρα, αλλά και για ολόκληρη την περίοδο που θα ακολουθήσει. Δεν συνιστά απλά τη γενίκευση του πολέμου ενάντια στους αναρχικούς, αλλά τη μελλοντική παρακαταθήκη για την τελική επίθεση ενάντια στην κοινωνία. Συναντιέται εξάλλου με τα ανοιχτά ακόμη μέτωπα στο κοινωνικό πεδίο -με πιο πρόσφατο αυτό της ναυπηγοεπισκευαστικής ζώνης. Γιατί τα τελευταία χρόνια,

πλάι στα κλασσικά μέτωπα αντίστασης (μαθητές και φοιτητές) έχουν προστεθεί και άλλα με μεγαλύτερο πολιτικό βάρος -το εργατικό (ΕΑΣ, Κλωστοϋφαντουργεία, Σύρος, Ελευσίνα) και το αγροτικό. Οι άγριες απεργίες ήταν μια πραγματικότητα. Το στοίχημα για το κράτος είναι να μην γίνουν η πραγματικότητα του μέλλοντός μας.

Η εισβολή των ΜΑΤ στο Πολυτεχνείο ήταν μια κορυφαία σελίδα της σύγχρονης κοινωνικής ιστορίας. Ο βιασμός του πετάει το γάντι σε όλες αυτές τις γενιές που μεγάλωσαν και γαλουχήθηκαν με σύμβολο την εξέγερση του '73. Και ακόμη απέναντι σε όλους αυτούς που δεν θέλουν, δεν μπορούν και δεν πρέπει να δεχτούν πολιτικούς κρατούμενους και απεργίες πείνας στην κόψη του ξυραφιού. Γιατί το Πολυτεχνείο ήταν σ' αυτό που θέλησε να απαντήσει, 515 σύντροφοι που ύψωσαν την γροθιά τους ενάντια στην πρωτοφανή καταστολή. Γιατί το Πολυτεχνείο και πολιτικό μήνυμα είχε και νόημα: το μόνο τυφλό σημείο που υπήρχε σ' αυτό ήταν η δικαιοσύνη και η βία και η του κράτους, το μόνο θολό, όσοι δεν θέλησαν να καταλάβουν το πως και το γιατί έγινε.

Το ότι η κλιμάκωση της καταστολής θα ξεκινούσε πρώτα από τους αναρχικούς είναι δεδομένο. Το ότι δεν θα σταματήσει εκεί είναι ακόμη πιο σίγουρο. Μέσα σε όλο αυτό το κλίμα, με 5 απεργίες πείνας σε εξέλιξη και την μία -αυτή του Κώστα Καλαρέμα- σε οριακό σημείο, το κράτος περιμένει να μετρήσει αντιδράσεις και να υπολογίσει αντιστάσεις. Αυτές θα κρίνουν και σε μεγάλο βαθμό την πορεία του μέσα στις κοινωνικές εξελίξεις, εξάγοντας συμπεράσματα για τη δυνατότητα χειραγώγισης της κοινωνίας και τα όρια μέσα στα ο-

ποία μπορούν να κινηθούν οι επιλογές της.

Η ύπαρξη ενός κινήματος κοινωνικής αντίστασης -και δεν αναφερόμαστε μόνο στους αναρχικούς- παίζει ένα καταλυτικό ρόλο στην ολοκλήρωση των αγώνων. Απλά γίνεται -ή έχει την ικανότητα να γίνει- η μαγιά

μέσα από την οποία οι επιμέρους διεκδικήσεις συνολικοποιούνται σε ένα καθολικό κλίμα απερίθωτης εναντίωσης στην κυριαρχία. Μέσα στο κίνημα, το επιμέρους γίνεται συνολικό, όχι μόνο στο λόγο, αλλά και στη δράση, δίνοντας κάθε φορά την ιστορική δυνατότητα η διεκδίκηση να

μετασχηματιστεί σε ανατροπή. Η ΕΑΣ, και σε μικρότερο βαθμό το Πουρί, ήταν μια τέτοια ιστορική συνάντηση των αναρχικών με τους εργάτες και τους αγρότες -ανάλογες βέβαια έχει να επιδείξει και η αριστερά.

Μέσα σ' αυτούς τους όρους, η απόπειρα καταστροφής του αναρχικού χώρου είναι μια απόπειρα καταστροφής κάθε κοινωνικής αντίστασης, κάθε αντίστασης. Αν απέναντι στην εκ των πραγμάτων επιβεβλημένη ποινή θανάτου στον αναρχικό Κώστα Καλαρέμα δεν υπάρξει απάντηση, αν η κοινωνία μπορέσει να χωνέψει τον πρώτο νεκρό απεργό πείνας, τότε δεν θα χρειάζεται να είναι οι εργάτριες των τανκς που θα έχουν προελασεί πάνω σε μια ισοπεδωμένη κοινωνία, αλλά πανίσχυροι μηχανισμοί εξουσίας όπως τα ΜΜΕ.

Σήμερα δίνουμε μια μάχη που μπορεί και να είναι τελική. Και τη δίνουμε διασπασμένοι, γεμάτοι αντιφάσεις και εσωτερικές συγκρούσεις. Η εξωκοινοβουλευτική αριστερά μοιάζει να θέλει να λύσει τώρα τους χρόνιους λογαριασμούς της με τους αναρχικούς, οι αναρχικοί διαφωνούν μεταξύ τους. Τις πιο κρίσιμες στιγ-

Συνέχεια στη σελίδα 5

ΕΡΓΑΤΙΚΑ ΑΤΥΧΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΛΕΑΝΔΡΟΥ

ΠΕΡΑ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΕΣ...

Η ΚΑΤΑΛΗΨΗ του Πολυτεχνείου του '95 ανήκει πια στο παρελθόν. Οι επιπτώσεις του όμως, οι πληγές αλλά και τα κέρδη που άφησε, οι εμπειρίες και η γνώση που αποκόμισε ο καθένας που συμμετείχε σ' αυτό ή απλά το παρακολούθησε δεν μπορεί παρά να αφορούν το μέλλον. Και σαν τέτοιες πρέπει να εξεταστούν για να βγουν τα κατάλληλα συμπεράσματα.

Ξεπερνώντας την φιλολογία περί στημένων σκηνικών

Εδώ και αρκετά χρόνια μεγάλο κομμάτι των "συγκροτημένων" αναρχικών και αντιεξουσιαστών συνηθίζει να απέχει από την πορεία, θεωρώντας άσκοπη την οποιαδήποτε συμμετοχή σε μια επέτειο πλήρως ελεγχόμενη από τους οργανωτές της. Παρόλα αυτά εκατοντάδες "άγριοι νεοαίοι" συναντούνται κάθε 17 Νοέμβρη στο Πολυτεχνείο, επιδιώκοντας κάθε φορά να κάνουν αυτό που αδυνατούν τις υπόλοιπες μέρες του χρόνου. Η αδυναμία συγκροτημένης δράσης, τους καθιστά κάθε φορά έρμαιο στα νύχια των πανέτοιμων μπάτσων. Αυτό μέχρι πέρσι όπου η εκκένωση των κα-

τάληψαν στέγης από τα ΜΑΤ οδήγησε σε κατάληψη του Πολυτεχνείου που πέτυχε την απελευθέρωση των 28 και αποτέλεσε μια νίκη του "κινήματος". Φέτος, η απεργία πείνας του Κώστα Καλαρέμα, η οξυμένη καταστολή με τις καταδίκες των τελευταίων ημερών και η εξέγερση των φυλακισμένων του Κορυδαλλού δεν μπορούσε να μείνει, αναπάντητη. Επιδιώχθηκε λοιπόν η κατάληψη του Πολυτεχνείου σαν μορφή αγώνα, σαν προσπάθεια να εκτραπεί η καθιερωμένη φέστα σε μια εξεγερτική γιορτή απ' όπου θα έβγαине προς τα έξω και ο ανάλογος λόγος. Ήταν μια στιγμή συνάντησης των πολιτικών ανασγκών των αναρχικών και των εξεγερτικών επιθυμιών της άγριας νεολαίας (αν και τα όρια ανάμεσα στους μεν και στους δε δεν είναι και τόσο σαφή).

Εκτιμώντας την επικίνδυνη δυναμική μιας κατάληψης από 2000 αναρχικούς και εξεγερμένους νεοαίους με απελευθερωτικά προτάγματα που θα αναβίωνε στο κοινωνικό υποσυνείδητο τις μνήμες του '73, επιλέχτηκε από τους μπάτσους με τα χακί και τις κάμερες η άμεση επίθεση. Γνωρίζοντας ότι τόσοι μουρλαμένοι, μαζεμένοι στους δρόμους γύρω και έξω από το Πολυτεχνείο θα μπορούσαν να αναστατώσουν σε άγνω-

στο βαθμό την ησυχία που έχει επιβληθεί στην κοινωνία, επιτέθηκαν αστραπιαία με την πρώτη αφορμή εγκλωβίζοντας από νωρίς τον κόσμο μέσα στο Πολυτεχνείο.

Από κει και πέρα τα πράγματα ακολούθησαν το δρόμο τους. Υπήρχε καταρχήν η εκτίμηση ότι η δυναμική του κόσμου θα κρατούσε την κατάληψη και θα απέτρεπε την εισβολή των ΜΑΤ. Μια εισβολή που προετοιμαζόταν με όλους τους τρόπους από τα κανάλια και που λειτουργούσε ταυτόχρονα σαν εκφοβισμός ώστε να φοβηθεί ο κόσμος και να σπάσει η κατάληψη. Συν τοις άλλοις η επιλογή να μείνουμε ήταν και αναπόφευκτη, αφού δεν θα μπορούσαμε να φύγουμε όλοι χωρίς απώλειες. Ο κλοιός των μπάτσων ήταν ασφυκτικός και τίποτα δεν απέκλειε τις συλλήψεις έξω ή και μέσα στο Πολυτεχνείο (αφού ήταν δεδομένη η θέληση κάποιων να μείνουν) και την ανάλογη εξοντωτική αντιμετώπιση τους.

Κάναμε λοιπόν το μοναδικό πράγμα που μπορούσαμε, αν θέλαμε να είμαστε σύμφωνοι με αυτά που λέμε στον κόσμο περί αλληλεγγύης, αντίστασης και αξιοπρέπειας, και ταυτόχρονα το μο-

Συνέχεια στη σελίδα 4

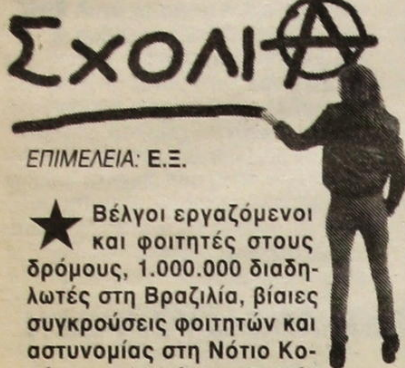
ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ ΣΤΗΝ ΙΤΑΛΙΑ

Οι δικαστές δεν το βάζουν κάτω

Σε ποινές φυλάκισης από 3,5 έως 4 χρόνια καταδικάστηκαν οι σύντροφοι στην Ιταλία για την ληστεία τράπεζας στο Rovereto. Και τώρα δρομολογούνται καινούργιες δίκες-σκευωρίες εναντίον τους...

Σελ. 2

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ: Ε.Ε.

★ Βέλγοι εργαζόμενοι και φοιτητές στους δρόμους, 1.000.000 διαδηλωτές στη Βραζιλία, βίαιες συγκρούσεις φοιτητών και αστυνομίας στη Νότιο Κορέα, οι φοιτητές στη Γαλλία κατεβαίνουν στους δρόμους και συγκρούονται... Τελικά τίποτα δεν "ησυχάζει".

★ Μπορούμε να ορίζουμε έννοιες και πράγματα δίνοντας τους όνομα αλλά δεν μπορούμε να κάνουμε το αντίθετο. Αποκαλώντας μια κατάσταση με ένα όνομα δεν της δίνουμε ταυτόχρονα και ουσία. Μπορούμε λ.χ. να ονομάζουμε μια πραγματικότητα ως "δημοκρατία", "ελευθερία" αυτό δε σημαίνει ότι είναι κιόλας.

★ Στον εφιαλτικό κόσμο των ΜΜΕ - το έχουμε δει - οι έννοιες άνθρωπος, πόνος, πραγματικότητα, καταπίεση μένουν λέξεις χωρίς νόημα. Οι άνθρωποι κλεισμένοι στους τετράγωνους χώρους- κλουβιά τους, ανόητοι τρύπες στον κόσμο, που είναι γι αυτούς ξένος, "βλέπουν" μέσα από τις τηλεοράσεις.

★ Βρίσκονται στα "παζάρια" για το ποιος θα μεταδώσει πρώτος την είδηση του θανάτου του "μεγάλου".

★ Ένας κόσμος που κυριαρχείται από ξενοφοβία, ρατσισμό, προκατάληψη, φόβο, απομόνωση, αδυναμία επικοινωνίας, γιόρταζε την παγκόσμια μέρα κατά του AIDS.

★ Ο 27χρονος εργάτης Στάθης Αλεξανδράκης σκοτώθηκε πέφτοντας από 21 μέτρα ύψος από το πλοίο "Δύναμις". Οι συναδελφικοί του της Ναυπηγοεπισκευαστικής Ζώνης Περάματος - Πειραιά καταγγέλλουν ότι δεν υπήρχαν τα στοιχειώδη μέτρα προστασίας, και ότι στη Ζώνη δεν υπάρχει σταθμός Πρώτων Βοηθειών. "Είχε να επιλέξει τη φτώχεια ή τον κίνδυνο του θανάτου και πώς να μιλήσεις όταν χιλιάδες περιμένουν στη σειρά για μια θέση;" Λόγια συναδέλφου του, λόγια σκληρής πραγματικότητας.

★ Είμαστε το μοναδικό ζωικό είδος, το οποίο βαθιά αλλοτριωμένο απ' τον τρόπο ζωής του, τρομακτικά πεισμένο απ' τα αδιέξοδά του, συνδέει τον έρωτα με τον φόνο, καταστρέφει οτιδήποτε όμορφο.

★ Αυτές τις μέρες στο -κατά τ' άλλα- θρησκευόμενο νησί της Τήνου, βρέθηκε πελεκάνος νεκρός κακοποιημένος σεξουαλικά...

★ Διάγουμε περίοδο έντονης αστυνομοκρατίας. Όχι ότι ποτέ ήταν διαφορετικά βέβαια, τον τελευταίο καιρό όμως γίνεται με τρόπο δηκτικό. Την Τετάρτη που μας πέρασε, είχε διοργανωθεί συγκέντρωση διαμαρτυρίας - συμπαράστασης στον απεργό πείνας Κώστα Καραρέμα στην είσοδο του Γενικού Κρατικού Νίκαιας από συντρόφους και φίλους του. Η περιοχή ήταν ζωσμένη από αστυνομικούς (ζητάδες, ΜΑΤ, "καπελάκηδες"), οι οποίοι δεν επέτρεπαν σε κανένα να πλησιάσει και συνελάμβαναν κόσμο.

ΓΡΑΜΜΑ ΤΩΝ ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΩΝ ΣΥΝΤΡΟΦΩΝ ΤΗΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Το στήσιμο μιας καταδίκης σε εικόνες για παιδιά

ΟΤΑΝ ΜΕΤΑ από άγριο ξυλοκόπημα μας σήκωσαν από την ασφαλτο και μας οδήγησαν στην κλούβα, με τίποτα δεν μπορούσαμε να φανταστούμε ότι θα υποχρεωνόμασταν να περάσουμε τα επόμενα χρόνια της ζωής μας στη φυλακή. Το σκηνικό όμως είχε στηθεί ήδη, οι υπόλοιποι ηθοποιοί είχαν πάρει τις θέσεις τους (ένος μάλιστα είχε πάρει διπλό ρόλο) και μέναμε εμείς οι τέσσερις για να συμπληρωθεί το "καστ".

Πριν τη σύλληψη

Οι διαθέσεις των μπάτσων εκείνη τη μέρα είχαν φανεί από νωρίς. Δύο κλούβες αραγμένες στην ίδια πλατεία πού'χε γίνει το κάλεσμα για συγκέντρωση-πορεία αλληλεγγύης στο φυλακισμένο, απεργό πείνας αναρχικό Κώστα Καραρέμα, παρατεταγμένοι ΜΑΤατζήδες σε απόσταση λιγότερη από δέκα μέτρα μακριά από εμάς, ΖΗΤΑδες, ασφαλίτες, αστυνομικοί, ΜΑΤατζήδες, κλούβες παντού τριγύρω. Μέσα σ' αυτό το έντονα φορτισμένο κλίμα, οι γνώμες μας διαχάζονται. Πολλοί προτιμούσαν να μην πραγματοποιήσουμε την πορεία καθώς θεωρούσαν σίγουρη τη βίαιη καταστολή της -όπως και τελικά έγινε. Η δεύτερη άποψη υποστήριζε ότι δεν έπρεπε να υποκύψουμε στο κλίμα τρομοκρατίας πού'χε δημιουργηθεί, ματαιώνοντας την πορεία, καθώς κάτι τέτοιο θα δημιουργούσε άσχημο προηγούμενο, δεδομένου ότι είχε ήδη στο πρόσφατο παρελθόν αναβληθεί πορεία στη Θεσσαλονίκη για τον ίδιο λόγο. Επικράτησε η δεύτερη άποψη και έτσι κατά τις 19.00 κατεβήκαμε στο δρόμο για να ξεκινήσουμε. Η πορεία αυτή εντέλει δεν έγινε ποτέ.

Η σύλληψη

Με το που κατέβηκαν και οι τελευταίοι συγκεντρωμένοι απ' την πλατεία Καμάρας -όσοι εν τω μεταξύ είχαν παραμείνει και δεν είχαν αποχωρήσει τρομοκρατημένοι- τα ΜΑΤ μας πλησίασαν, μας περικύκλωσαν σχηματίζοντας γύρω μας ένα Πι, ενώ αυτοί που βρίσκονταν πίσω από την ουρά της πορείας, άρχισαν, χωρίς καμία προειδοποίηση και υπό τους ήχους από τα μαρσαρίσματα των ΖΗΤΑδων, να σπρώχνουν με τις ασπίδες τους και στη συνέχεια να χτυπούν αδιακρίτως με γκλομπς, γροθιές και κλωτσιές. Στον πανικό που επακολούθησε, καθώς ορισμένοι προσπαθούσαν να κινηθούν προς τα μπροστά για να προφυλαχθούν ενώ άλλοι προσπαθούσαν να συγκροτήσουν αλυσίδες, οι μπάτσοι βρήκαν την ευκαιρία να συλλάβουν εμάς τους τέσσερις, φέρνοντας εις πέρας την αποστολή που τους είχε ανατεθεί. Το ότι οι μπάτσοι είχαν σαφείς "άνωθεν" εντολές να προκαλέσουν επεισόδια και να συλλάβουν άτομα είναι πασιφανές.

Μα είναι δυνατόν να σας χτύπησαν οι αστυνομικοί έτσι, δίχως λόγο; Γίνεται αυτό; ("απορία" της προέδρου του δικαστηρίου)

Η σύλληψή μας ήρθε να προστεθεί σ' ένα μακρύ κατάλογο ο οποίος καταγράφει ένα πογκρόμ διώξεων, συλλήψεων, εξοντωτικών ποινών εναντίον ατόμων που προέρχονται από τον ευρύτερο αναρχικό χώρο (με μόνη, ίσως, εξαίρεση την καταδίκη σε 4ετή κάθειρξη του αρνητή στρατεύσεως Νίκου Καρανίκα, που προέρχεται από το χώρο του Συνασπισμού). Στον κατάλογο αυτό περιλαμβάνονται και πολλές πονικές διώξεις-σκευωρίες κατά πολιτικών και κοινωνικών αγωνιστών, ενταγμένες σ' ένα ευρύτερο σχέδιο ποινικοποίησης των πολιτικών-κοινωνικών αγώνων και του αναρχικού χώρου ειδικότερα (π.χ. περιπτώσεις Γ. Μπαλάφα, Οδ. Καμπούρη, Κ.Καραρέμα). Σε αυτό πάνω-κάτω το πλαίσιο, με σκοπό αφ' ενός την προσωπική μας εξόντωση, αλλά κυρίως, μέσω της παραδειγματικής μας τιμωρίας, την τρομοκράτηση "των υπολοίπων", μεθοδεύτηκε η σύλληψη και καταδίκη μας.

Η δίκη

Το κράτος και οι δικηκτικοί του μηχανισμοί φαίνεται πως έχουν πάρει απόφαση να τελειώνουν μια και καλή με τον αναρχικό χώρο.

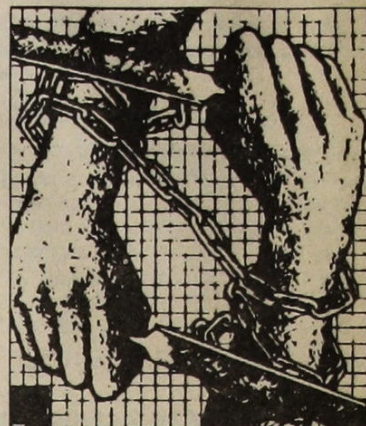
Κληθήκαμε να (κατα)δικαστούμε σε μια χρονική συγκυρία -μια μόλις μέρα μετά την επέτειο του πολυτεχνείου- που τα ΜΜΕ εξαπέλυαν μύδρους για την "ανεξέλεγκτη δράση" των "εμπρηστών", "γνώστων-αγνώστων", "κουκουλοφόρων" κλπ, ζητώντας την κεφαλή τους επί πινακί, σε μια χρονική συγκυρία που το πανεπιστημιακό άσυλο στην Αθήνα καταλύεται και 504 άτομα συλλαμβάνονται.

Το αποτέλεσμα της δίκης μας ήταν γνωστό από την αρχή, όσον αφορά την τελική αθώωση ή ενοχοποίησή μας. Η σύνθεση της έδρας ήταν ενδεικτική του τι μέλλει γενέσθαι. Ο εισαγγελέας υπηρεσίας που διέταξε την επίθεση των ΜΑΤ εναντίον μας την Τρίτη, ήταν εισαγγελέας και στη δική (ο διπλός ρόλος που λέγαμε στην αρχή), ενώ η πρόεδρος του δικαστηρίου ήταν σύζυγος του υποδιευθυντή ασφαλείας του αστυνομικού τμήματος Τούμπας. Η δίκη άρχισε το Σάββατο 18/11 στις 12.00. Παρ' ότι η Σοφία Κυρίτση εξετάστηκε από δύο γιατρούς οι οποίοι αποφάνθηκαν ότι λόγω των πολλών χτυπημάτων πού'χε δεχθεί στο κεφάλι αντιμετώπιζε σοβαρά προβλήματα υγείας και δεν ήταν σε θέση να παραστεί στη δίκη, το δικαστήριο αμφισβήτησε την εγκυρότητα της ιατρικής απόφασης, απέρριψε αίτημα της υπεράσπισής μας για αναβολή και διέκοψε τη δίκη για τις 6.00 το απόγευμα, μέχρις ότου η Σοφία οδηγηθεί σε νοσοκομείο για να εξετασθεί

και να πιστοποιηθεί η κρισιμότητα της κατάστασής της, απαγορεύοντας ταυτόχρονα στο γιατρό που την εξέτασε αρχικά να τη συνοδεύσει πέραν της εισόδου του νοσοκομείου. Είναι αξιοσημείωτο ότι η ασφάλεια απαγόρευσε σε γιατρό να δει τη Σοφία κατά τη διάρκεια της κράτησής της εκεί, παρ' ότι αυτή τη ζήτησε. Τελικά την εξέτασε για τα τραύματα που είχε στο κεφάλι -και αποφάνθηκε ότι δεν έχει τίποτα- ο γαστρεντερολόγος (!) της ασφάλειας. Η αναγκαιότητα παραμονής της Σοφίας στο νοσοκομείο πιστοποιήθηκε εντέλει και απ' τους γιατρούς του "Παπανικολάου". Το δικαστήριο παρ' όλα αυτά απέρριψε αίτημα αναβολής της δίκης προκειμένου να δικαστούμε όλοι μαζί καθώς κατηγορούμασταν για αδικήματα που υποτίθεται διαπράξαμε από κοινού (αντίσταση κατά συναυτουργία, στάση) και αποφάσισε να συνεχιστεί η δίκη για μας τους τρεις ορίζοντας ξεχωριστή δικασμό για τη Σοφία (Δευτέρα 27 Νοέμβρη). Η πρόθεσή τους να μας δικάσουν κάτω από το συγκεκριμένο κλίμα των ημερών ήταν σαφής. Δεν δίστασαν να τραβήξουν τη διαδικασία μέχρι τις 3.00 τα ξημερώματα της Κυριακής (!) και στην αίτηση της υπεράσπισής μας για διακοπή γύρω στις 12.00 τα μεσάνυχτα, καθώς έπρεπε να εξεταστούν ακόμα οι 13 μάρτυρες υπεράσπισης και σαφώς δεν υπήρχε ο απαιτούμενος χρόνος για αυτό, η πρόεδρος απάντησε ειρωνικά: "Μην ανησυχείτε, θα προλάβουμε, θα δείτε!". Και το κατάφερε όντως, συνοψίζοντας τις διαδικασίες, απαγορεύοντας σε πολλές (τις περισσότερες) περιπτώσεις την υπεράσπιση να θέσει όσα ερωτήματα ήθελε, διακόπτοντας με τη φράση-κλισέ: "Αρκετά, αρκετά ακούσαμε! Ο επόμενος!". Ήδη είχε προηγηθεί η κατάθεση των μαρτύρων κατηγορίας -όλοι μπάτσοι φυσικά- οι οποίοι, όπως ήταν φυσικό, πέρασαν σε πολλές αντιφάσεις παρά τις απέλπιδες προσπάθειες της προέδρου να τους προστατεύσει. Τα παραδείγματα είναι πάρα πολλά αλλά νομίζουμε ότι η αναφορά τους περιττεύει.

Η δίκη τελικά διακόπηκε στις 3.00, μετά το τέλος των απολογιών μας, και συνεχίστηκε τη Δευτέρα 20/11.

Καθ' όλη τη διάρκεια της δίκης ήταν εμφανές -όχι μόνο σαν πολιτική εκτίμηση αλλά πλέον και εκ των πραγμάτων- ότι η όλη διαδικασία ήταν συμβατική. Η απόφαση ήταν ήδη ειλημμένη, γι' αυτό και ο εισαγγελέας δεν έκανε τον κόπο να κρατήσει ούτε μια σημείωση καθ' όλη τη διάρκεια της δίκης, η δε πρόεδρος ήταν εμφανές ότι για μεγάλα διαστήματα "βρισκόταν αλλού". Χαρακτηριστικά, όταν κατά την απολογία του ένας από εμάς έφτασε στο σημείο όπου συλλαμβάνεται και οδηγείται στην κλούβα, τον διέκοψε ρωτώντας: "Και μετά τι κάνατε, πήγατε σπίτι σας; (!!)", για να επανακτήσει αμέσως την επαφή με το περιβάλλον και να συ-

μπληρώσει: "Α, ναι... τελειώσατε." Εκεί βεβαιώθηκε ότι είχαμε ήδη τελειώσει.

Η απόφαση

Παρ' όλα αυτά, τα 6,5 χρόνια που πρότεινε ο εισαγγελέας για τους δύο από εμάς (αντίσταση, στάση, εξύβριση) και τα 3 για τον τρίτο, ήταν πολύ πέρα και από τις πιο δυσόινες προβλέψεις μας. Το αιτιολογικό της πρότασής του ήταν διαφωτιστικότατο: "...γιατί κατά τη διαδικασία δεν εδειχθήκαν κανένα σημείο μεταμέλειας, αλλά αντίθετα προτίμησαν να έρθουν σε μετωπική σύγκρουση με το δικαστήριο."

Η δήλωση κατά την απολογία μας ότι διωκόμαστε πολιτικά για τη συμμετοχή μας τόσο στη συγκεκριμένη πορεία όσο και στους κοινωνικούς αγώνες γενικότερα θεωρήθηκε "μετωπική σύγκρουση με το δικαστήριο", κάτι που πιστοποιεί με τον πλέον απόλυτο τρόπο ότι η δίκη μας ήταν καθαρά πολιτική και ότι οι "συνήθεις κατηγορίες" χρησιμοποιήθηκαν για μια ακόμη φορά, όπως σε άπειρες ανάλογες περιπτώσεις, για να μας ποινικοποιήσουν.

Εντέλει το δικαστήριο μείωσε τις ποινές μας σε 3,5 και 2,5 χρόνια, απορρίπτοντας διαδοχικές αιτήσεις μας για αναστολή αρχικά και εγγυοδοσία ως την έφεση μετέπειτα, με το αιτιολογικό ότι διαπράξαμε πολύ βαριά αδικήματα όπως... η διατάραξη κοινωνικής ειρήνης και άλλα που ουδέποτε ως τότε είχαν αναφερθεί, ούτε, πολύ περισσότερο, υπήρχαν στο κατηγορητήριο. Ο σχηματισμός νέου κατηγορητηρίου προφανώς κρίθηκε απαραίτητος μιας και το ήδη υπάρχον δεν επαρκούσε για να δικαιολογηθεί η άμεση καταδίκη μας. Αυτή ήταν και η τελευταία πράξη μιας ακόμη δίκης-παρωδίας. Κατευθίαν από το δικαστήριο οδηγηθήκαμε στο "Μεταγωγών".

Το πάθος για τη λευτεριά είναι δυνατότερο απ' όλα τα κελιά

Το κείμενο αυτό γράφτηκε κάτω από έντονη συναισθηματική φόρτιση. Οι μνήμες νωπές, όλα περνούν από μπροστά μας σαν εικόνες κινηματογραφικού φιλμ, όλα φαίνονται σαν ένα κακό όνειρο. Η οργή μας όμως είναι πραγματική. Είμαστε αποφασισμένοι! Τη ζωή και την ελευθερία μας δεν τους τη χαρίζουμε. Τα πτώματά μας δικά τους. Από τη Δευτέρα 20/11 αρνούμαστε να δεχτούμε τροφή και δεν πρόκειται να κάνουμε βήμα πίσω.

ΛΕΥΤΕΡΙΑ

ΣΤΟΝ ΚΩΣΤΑ ΚΑΛΑΡΕΜΑ ΚΑΙ ΣΕ ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΥΣ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΥΣ ΑΓΩΝΙΣΤΕΣ!

ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΟΥΣ ΑΡΗΝΗΤΕΣ ΣΤΡΑΤΕΥΣΗΣ!

ΠΑΡΗΣ ΣΟΦΟΣ
ΗΛΙΑΣ ΧΑΤΖΗΛΙΑΔΗΣ
ΓΙΑΝΝΗΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ

Τμήμα Μεταγωγών
Τρίτη 21 Νοέμβρη '95
(2η μέρα απεργίας πείνας)

Υ.Γ.: Το παραπάνω κείμενο το προσυπογράφει στο περιεχόμενό του και η Σοφία Κυρίτση, η οποία απελευθερώθηκε τη Δευτέρα 27 Νοέμβρη μετά την καταδίκη της σε έξι μήνες με τριετή αναστολή για τις ίδιες ακριβώς κατηγορίες για τις οποίες οι τρεις σύντροφοι καταδικάστηκαν στις γνωστές εξοντωτικές ποινές. Η Σοφία δηλώνει την αποφασιστικότητά της να συνεχίσει στον αγώνα για την κοινωνική απελευθέρωση.

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΗ ΑΠΟ ΤΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

ΤΗΝ ΚΥΡΙΑΚΗ 26 ΝΟΕΜΒΡΗ πραγματοποιήθηκε συγκέντρωση αλληλεγγύης στους φυλακισμένους αγωνιστές έξω από τις φυλακές Διαβατών που είχε καλεστεί από την Πρωτοβουλία Ενάντια στην Κρατική Καταστολή. Συμμετείχαν περίπου 200 άτομα που φωνάζοντας με πάθος και επί πολύ ώρα συνθήματα, πέρασαν ένα διπλό μήνυμα πέρα από τους τοίχους των φυλακών: "Σύντροφοι γερά, ως τη λευτεριά" και "Προσέξτε καλά ανθρωποφύλακες, κάτω τα χέρια απ' τους αγωνιστές".

Τη Δευτέρα 27 Νοέμβρη πραγματοποιήθηκε η δίκη της 17χρονης Σοφίας Κυρίτση. Οι κινητοποιήσεις της περασμένης βδομάδας, η παρουσία για μια ακόμα φορά μεγάλου αριθμού συμπαραστών στο χώρο των δικαστηρίων, η αυξανόμενη κοινωνική

κατακραυγή για το δικαστικό πραξικόπημα και η επιχειρηματολογία της υπεράσπισης που κατέληξε πως: "πράγματι στις 14 Νοέμβρη συνέβη ένα έγκλημα, το ερώτημα είναι αν το διέπραξαν οι κατηγορούμενοι ή η αστυνομία", όλα αυτά δεν άφησαν πολλά περιθώρια στους δικαστές. Φυσικά το δικαστήριο δεν μπορούσε να καταδικάσει τους συναδέλφους του αστυνομικούς και γι' αυτό αποφάνθηκε ότι το έγκλημα το διέπραξε η Σοφία, αποδεικνύοντας για μια ακόμα φορά ότι στην κοινωνία που ζούμε η αξιοπρέπεια, η αλληλεγγύη και ο αγώνας για την ελευθερία αποτελούν ποινικές κολάσιμα αδικήματα. Φυσικά το δικαστήριο δεν μπορούσε να επαναλάβει το αίσχος της προηγούμενης Δευτέρας και έτσι η Σοφία καταδικάστηκε για

στάση και εξύβριση σε φυλάκιση έξι μηνών με τριετή αναστολή.

Την Παρασκευή 1 Δεκέμβρη πραγματοποιήθηκε εκδήλωση-συζήτηση για το θέμα της κρατικής καταστολής στα πλαίσια της παγκόσμιας νεοφιλελεύθερης επέλασης, που οργανώθηκε από την Πρωτοβουλία Ενάντια στην Κρατική Καταστολή. Αποφασίστηκε η συνέχεια και η κλιμάκωση της δράσης μέχρι την απελευθέρωση όλων των φυλακισμένων αγωνιστών.

Σήμερα, Σάββατο 2 Δεκέμβρη, η Πρωτοβουλία Ενάντια στην Κρατική Καταστολή διοργανώνει συναυλία αλληλεγγύης στους φυλακισμένους αγωνιστές. Η συναυλία θα πραγματοποιηθεί στις 9.00 μμ στο αμφιθέατρο Νομικής με τη συμμετοχή των *Shit hit the fan*, *Liberate*, *Σμέρνα* και άλλων.

ΠΑΛΙΑ ΦΥΛΛΑ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΣΤΟ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ "ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΤΥΠΟΣ" ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ, ΣΤΟ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ ΤΗΣ VILLA BARBARA ΣΤΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ ΚΑΘΩΣ ΚΑΙ ΣΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ. ΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΕΙΝΑΙ ΑΝΟΙΧΤΑ ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ 7.00-10.00ΜΜ. ΓΙΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΕΝΙΣΧΥΣΗ ΥΠΑΡΧΕΙ Ο ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΣ 118/766805-85 ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΑΣ

Στην εξεγερμένη γενιά

Ο ΑΓΩΝΑΣ ενάντια στην καπιταλιστική βαρβαρότητα είναι ένας αγώνας χωρίς συμβιβασμούς, χωρίς υποχωρήσεις και χωρίς ανακωχές, γιατί αλλιώς δεν είναι τίποτα άλλο παρα μία συνθηκολόγηση.

Αγωνιζόμαστε εναντίων ισχυρών αντιστατών έχοντας στη διάθεσή μας πενήντα χρόνια, όμως έχουμε τη ζωή μέσα μας και την φλόγα της αλήθειας. Οι αντιστατοί μας μπορεί να έχουν στρατούς και αστυνομίες όμως δεν έχουν ζωή, συντηρούν ένα ψέμα και το ξέρουμε καλά αυτό.

Αγωνιζόμαστε, όχι για να χαρούμε τα όνειρά μας, όχι για να ζήσουμε κάποτε έτσι όπως εμείς θέλουμε, όχι για τις επιθυμίες μας· αγωνιζόμαστε γιατί δεν έχουμε το θράσος και την αναίδεια, που είχαν οι προηγούμενοι από εμάς, να παραδώσουμε τα παιδιά μας στον κατεστραμένο παράδεισο, τη σακατεμένη ζωή που κληρονομήσαμε. Και αυτή η υποχρέωση που έχουμε στις επόμενες γενιές δεν αφήνει το παραμικρό περιθώριο συμβιβασμού. Γιατί ξέρουμε ότι οι προηγούμενοι από εμάς είχαν τον θράσος να δειλιάσουν μπροστά στην

πορεία για μία τελική νίκη, οι προηγούμενοι είχαν την ανευθυνότητα να μην αλλάξουν τον κόσμο στον οποίο θα έφερναν τα παιδιά τους. Αγωνίστηκαν κι αυτοί, μα δεν είχαν το κουράγιο να έρθουν σε ριζική ρήξη με το σύστημα, δεν μπόρεσαν ν' αλλάξουν ριζικά τον κόσμο έτσι ώστε να ζήσουν τα παιδιά τους μία εντελώς διαφορετική ζωή, μία αληθινή ζωή. Στην θέση λοιπόν που βρισκόμαστε εμείς τώρα δεν θέλουμε να βρεθούν οι απόγονοί μας, δεν θέλουμε, ότι είναι για μας οι προηγούμενοι μας, να γίνουμε και εμείς για τις επόμενες γενιές.

Αρνούμεστε την κοινωνία που κληρονομήσαμε, αρνούμαστε τους αγώνες που

συνθηκολογήσαν, που δεν τράβηξαν προς την τελευταία τους νίκη, αρνούμαστε να μαστε θεατές της ζωής μας, αρνούμαστε μία μίζερια απλώς καλύτερη απ' τη χθεσινή, αρνούμαστε μία καθημερινότητα που απλώς υποφέρεται λιγότερο ανώδυνα απ' τη χθεσινή. Αρνούμεστε ολοκληρωτικά τη μίζερια του σύγχρονου κόσμου και την αστική καθημερινότητα χωρίς να δημιουργούμε διαβαθμίσεις, η μίζερια είναι μία και δεν έχουμε το θράσος και την υποκρισία να θέλουμε να την παραδώσουμε σε βελτιωμένη μορφή στους απογόνους μας.

Έχουμε την αξιοπρέπεια να παραδώσουμε στις επόμενες γενιές αν όχι την τελική μας νίκη, τουλάχιστον μία πορεία ρι-

ζικής ρήξης με το σύστημα που κληρονομήσαμε. Κι αν εμείς λυπουμαστε που οι προηγούμενοι κατάθεσαν τα όπλα, αν μας θλίβει ο ηττημένος αγώνας τους, αυτό δεν θα συμβεί με τους απογόνους μας, γιατί εμείς δεν θα καταθέσουμε τα όπλα δε θα σταματήσουμε ούτε μπροστά στο θάνατο και μέχρι τότε θα μαστε ολόζωντανοι με το κεφάλι ψηλά· και αν πεθάνουμε θα το κάνουμε τραγουδώντας.

Δεν αγωνιζόμαστε για την διατήρηση ή επέκταση των συνόρων, μα για την ολοκληρωτική τους κατάργηση. Δεν αγωνιζόμαστε για την βελτίωση των συνθηκών εργασίας, μα για την ολική κατάργηση των επιβεβλημένων εκ των άνω συνθηκών εργασίας. Δεν παλεύουμε για την βελτίωση του στρατού και τον εκδημοκρατισμό της αστυνομίας, αλλά για την ολική άρνηση και κατάργησή τους. Δεν αγωνιζόμαστε για την βελτίωση του σωφρονιστικού συστήματος μα για μία κοινωνία για μία κοινωνία χωρίς φυλακές και φυλακισμένους. Δεν βρισκόμαστε σ' αυτόν τον κόσμο για να βελτιώσουμε το υπάρχων οικονομικό πολιτικό σύστημα με δήθεν ανθρωπιστικές διακηρύξεις, μα για να το παραδώσουμε στις φλόγες και να δημιουργήσουμε από την αρχή μέσ' απ' τις στάχτες του.

Δεν είμαστε εδώ για να επιτρέψουμε την ομαλή συνέχεια στην ιστορία, βρισκόμαστε σ' αυτή τη χρονική περίοδο για ν' ανατρέψουμε την ομαλή εξέλιξη των πραγμάτων, για να δημιουργήσουμε μία ιστορική ασυνέχεια. Αυτό το απρόβλεπτο και απρόσμενο σκίτημα είναι η επανάσταση, κι εμείς οι δημιουργοί της. Με συνείδηση καθαρή, σηκώνοντας την βαρύτερη αυτή ευθύνη μπορούμε να πούμε ότι δεν είμαστε απλά αγωνιστές ή εξεγερμένοι. Είμαστε οι δημιουργοί των προϋποθέσεων που θα δώσουν ζωή σε μία νέα κοινωνία, είμαστε οδοιπόροι στο κακοτράχιλο και δύσβατο μονοπάτι προς την τελική νίκη.

Χανιά 17 και 1 του Νοέμβρη
ΣΥΝΤΡΟΦΟΙ ΑΠΟ ΤΑ ΧΑΝΙΑ.

Ν' απελευθερωθούν όλοι οι συλληφθέντες

ΠΡΟΣΟΧΗ! Είμαστε όλοι πολιορκημένοι - μοναδική μας επιλογή η ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ

Προσοχή! Είμαστε όλοι εν δυνάμει εξεγερμένοι, μετανάστες, άνεργοι, απεργνοί, νεαροί με κουκούλες και πέτρες.

Μοναδική μας ελπίδα Η ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ, σ' όποιον αντιστέκεται με όποιον τρόπο επιλέγει στην κοινωνία της ομοιομορφίας της σιωπής, και του θάματος.

*Η αλληλεγγύη μας δεν είναι φιλανθρωπία δεν προσφέρεται με όρους.

Η αλληλεγγύη μας είναι μέρος του αγώνα μας ενάντια στην βαρβαρότητα τους για μία ζωή με ελευθερία και αξιοπρέπεια.

Δε θα μετρήσουμε τη συμπάρταση μας σε σπασμένα τζάκια και καμένα ξύλα και δεν θα μετατρέψουμε την Αντίστασή μας και την Αντίσταση του "ΔΙΑΦΟΡΕΤΙΚΟΥ" μ' όποιον θέλει να το ισοπεδώσει γιατί είναι επικίνδυνο και ανατρεπτικό.

- Οι πολιορκημένοι στο Πολυτεχνείο το Νοέμβρη του '73 ήταν οι διαφορετικοί που παραβίασαν την "κανονικότητα" και αντιστάθηκαν στην "ομαλότητα".

Αυτοί είναι η δική μας ιστορία και δεν την χαρίζουμε σ' αυτούς που προσπαθούν εξαγιάζοντάς τη να τη μετατρέψουν σε επέτειο - μη ενοχλητική.

- ΟΤΑΝ ΣΗΜΕΡΑ οι φυλακισμένοι του Κορυδαλλού αποφάσισαν ότι δεν έπαψαν να είναι άνθρωποι, επειδή η κοινωνία τους εξόρισε και θέλησαν να το θυμίσουν στην κοινωνία...

- ΟΤΑΝ τα ΜΜΕ και το κράτος σε τηλεοπτικούς μαραθώνιους που διακόπτονται από διαφημιστικά μηνύματα, προσπαθούν να παρουσιάσουν

την κραυγή τους για αξιοπρέπεια σαν εμφύλιο πόλεμο φατριών για σκοτεινά συμφέροντα...

- ΟΤΑΝ ό,τι πιο "προοδευτικό", ακολουθεί τις τελευταίες μέρες είναι "δύσκολο λίγο φαί στους εξεγερμένους φυλακισμένους, σκοτώστε τους Αλβανούς κρατούμενους, εξοντώστε τους ανήλικους, εξαφανίστε τους νέους με τις κουκούλες και τα προβλήματα θα λυθούν..."

- ΟΤΑΝ αρνητές στράτευσης καταδικάζονται, γιατί δε θέλουν να υπηρετήσουν το μηχανισμό - δολοφόνο, διαδηλωτές συλλαμβάνονται μόνο και μόνο γιατί αρνήθηκαν να παρακολουθούν ότι αφορά τη ζωή τους και την ζωή των συντρόφων τους στη TV και προσπάθησαν να παρέμβουν στα δρώμενα φωνάζοντας στο δρόμο...

- ΟΤΑΝ πολιτικοί και κοινωνικοί κρατούμενοι εξοντώνονται γιατί έτσι αποφάσισαν κάποιοι που νομίζουν ότι η κοινωνία τους έχει εκχωρήσει

το δικαίωμα να εκβιάζουν και να τιμωρούν προς παραδειγματισμό όσους κάποτε τόλμησαν να πουν ότι τα παρόν μας είναι άθλιο και πρέπει ν' αλλάξει...

- ΟΤΑΝ η τηλεόραση κατασκευάζει ενόχους, δικάζει, καταδικάζει και τρέφεται από το αίμα όποιου εξεγείρεται, βρέσκοντας ευκαιρία ν' ανανεώσει ανεξόδα τα "πληκτικά" της προγράμματα, προφασιζόμενη την "αλήθεια" και την "αντικειμενικότητα" και εκχυδαίζοντας την αγωνία μας...

- ΟΤΑΝ το άσυλο καταργείται ύστερα από 22 χρόνια με πρόσχημα την προσπάθεια κάποιων που θέλουν απλά να γίνει όλη η κοινωνία άσυλο που θα μας προστατεύσει από την τρομοκρατία, την αστυνομοκρατία και τον χαφιεδισμό...

- ΟΤΑΝ ΟΠΟΙΟΣΔΗΠΟΤΕ ΑΝΤΙΣΤΕΚΕΤΑΙ ΕΙΝΑΙ ΕΧΘΡΟΣ ΤΟΥΣ ΤΟΤΕ ΕΜΕΙΣ ΕΙΜΑΣΤΕ ΜΑΖΙ ΤΟΥ Κι τότε 500 άνθρωποι παραδίδονται στα χέρια της αστυνομίας ύστερα

από ολονυκτία πολιορκία που τα κανάλια κάλυψαν προσπαθώντας να πείσουν την Ελλάδα ότι κινδυνεύει.

Τώρα εμείς δεν θα μιλήσουμε για παραβατικότητα, αλλά για στοιχειώδη αντίσταση όσων αρνούνται να γίνουν αναλώσιμα είδη και δεν θα αφήσουμε κανένα στα χέρια αυτών που θέλουν να κάνουν τις πόλεις μας νεκροπόλεις σιωπής και εμάς συνενόχους τους.

- ΕΙΜΑΣΤΕ ΣΗΜΕΡΑ ΑΠΡΟΣΑΡΜΟΣΤΟΙ, ΠΑΡΑΒΑΤΕΣ, ΑΝΗΛΙΚΟΙ ΓΙΑ ΤΑ ΞΑΝΘΑ ΜΑΥΡΑ ΜΑΥΡΑ ΤΑ ΟΝΕΙΡΑ ΠΟΥ ΜΑΣ ΚΛΕΒΟΥΝ...

- ΘΑ ΠΡΟΣΑΡΜΟΣΘΟΥΜΕ ΚΑΙ ΘΑ ΕΝΗΛΙΚΙΘΟΥΜΕ ΜΟΝΟ ΣΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΠΟΥ ΘΑ ΜΑΣ ΕΠΙΤΡΕΠΕΙ ΝΑ ΥΠΑΡΧΟΥΜΕ ΜΕ ΟΡΟΥΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ ΚΑΙ ΑΞΙΟΠΡΕΠΙΑΣ.

- ΑΜΕΣΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΣΥΛΛΗΦΘΕΝΤΩΝ

Χανιά 20 Νοέμβρη
ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΣΥΜΠΑΡΑΣΤΑΣΗΣ.

Προκήρυξη του κοινωνικού κέντρου Πάτρας

Η ΝΥΧΤΑ ΤΟΥ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟΥ στις 17.11.95 ονομάστηκε "νύχτα τρόμου". Πολιτικοί, διανοούμενοι, ΜΜΕ ούρλιαζαν για την "κατάλυση του Κράτους", για "γνώστους αγνώστους", για "προβοκάτορες", "βάνδαλους", "παρασυρμένα παιδιά", κλπ.

Το ερώτημα είναι ποιός τρομοκράτησε ποιον εκείνη την νύχτα.

Οι 2000 άνθρωποι που συγκεντρώθηκαν ειρηνικά στο Πολυτεχνείο για να διαμαρτυρηθούν για τη δίωξη - σκευωρία - του Κ. Καλαρέμα, μ' εκατοντάδες μαθητές, φοιτητές κι εργα-

ζόμενους ανάμεσα τους;

Η αστυνομία και οι κρατικοί καθοδηγητές της που εντελώς αναίτια άρχισαν να ρίχνουν χιλιάδες δακρυγόνα, ασφυξιογόνα και υλικά χημικού πολέμου στέλνοντας δεκάδες ανθρώπους στο νοσοκομείο μ' αναπνευστικά προβλήματα;

Βάνδαλοι ήταν εκείνοι που προσπάθησαν ν' αμυνθούν όπως - όπως μετά απ' αυτή την επίθεση της αστυνομίας (πχ ανάβοντας τις φωτιές στο προαύλιο για να γλυτώσουν από τα δακρυγόνα ή σβήνοντας τις φωτιές που άναβαν απ' τα καπνογόνα της αστυνομίας, οι κρανοφόροι που κακοποιούσαν όποιον τολμούσε να βγει έξω από το Πολυτεχνείο, μ' αποκορύφωμα τον ανελήτο ξυλοδαρμό και βαρύ τραυματισμό ενός 16χρονου μπροστά στις κάμερες;

Αλήτες ήταν εκείνοι που όταν ξημέρωσε παραδόθηκαν όλοι μαζί, κρατώντας την αξιοπρέπειά τους, με ψηλά το κεφάλι φωνάζοντας συνθήματα αλληλεγγύης, ή εκείνοι που

τους στοιβάζαν σαν ζώα στα κρατητήρια της Ασφάλειας και συνέχισαν τον άγριο ξυλοδαρμό και τους εξευτελισμούς;

Το πρωί της 18.11 μια στρατιά από 504 αιχμαλώτους ανέτρεψε το μύθο των 50 - 100 κουκουλοφόρων καταστροφικών! Πίσω από τις "κουκούλες" αποκάλυφθηκαν τα πρόσωπα νέων 17 - 20 - 25 - 30 χρονών, μαθητών, φοιτητών, ανέργων, εργαζόμενων ενός κομματιού της κοινωνίας που απορρίπτεται όπως μπορεί την καταπίεση, το "πάτημα επί πτωμάτων" για επιβίωση, τη ρουφιανιά, το γλύψιμο, την εξαχρείωση μιας ολόκληρης κοινωνίας, την υποκρισία και το δούλεμα από τους υποτιθέμενους "φορείς" της. Ενός κομματιού που καταλαβαίνει ότι το μέλλον που του επιφυλάσσεται έχει κάτι από Πέραμα, Λαύριο ή Πάτρα ή ακόμα και Βοσνία κι όχι κάτι απ' τη "γκλαμουριά" που προβάλλουν τα περιοδικά "λάϊφ στάιλ" και τα ΜΜΕ.

Τέλος αυτό που φάνηκε εκείνη τη

νύχτα από τη στάση της Αστυνομίας, τις δηλώσεις κυβερνητικών και τις μαζικές δίκες που ακολουθούν είναι ότι η απόφαση για καταστολή ήταν κεντρικά ειλημμένη σε ανώτατο κυβερνητικό - κρατικό επίπεδο και είχε σαν σκοπό ένα μαζικό και άγριο χτύπημα σ' ένα κομμάτι της νεολαίας που αγωνίζεται. Μοχλοί αυτής της καταστολής ήταν τα ΜΑΤ και η Πρωτανεία με την άρση του ασύλου.

Απέναντι στις κραυγές για παραδειγματική τιμωρία των συλληφθέντων, την αδιαφορία, τη χαφιεδολογία και την κατασκευοφάντηση (ακόμα κι από κόμματα και κομματίδια της Αριστεράς) εμείς αντιτάσσουμε την αλληλεγγύη μας στους 504 συλληφθέντες του Πολυτεχνείου.

ΑΜΕΣΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΣΥΛΛΗΦΘΕΝΤΩΝ

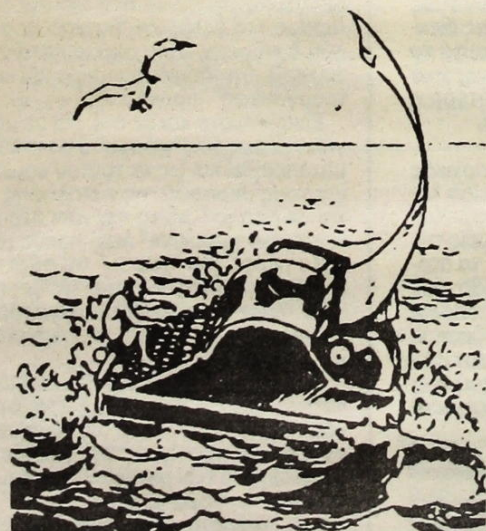
ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΣΤΟ ΝΕΟ ΓΥΡΟ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗΣ

ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ ΠΑΤΡΑΣ

Κυκλοφόρησαν...

★ Το περιοδικό **ΑΥΤΟΝΟΜΕΔΙΑ** - 5η Έντυπη Εκτροφή των Σημείων της Μαζικής Κουλτούρας συμπληρώνοντας δυο χρόνια ζωής, κυκλοφορεί το φθινοπωρινό του τεύχος. Ξεχωρίζουμε τη συνέντευξη του γάλλου ριζοσπάστη Ντεμπραί - σχετικά με τη "Μιντολογία" και τις διαδικασίες ιδεολογικοποίησης αφηρημένων ιδεών - και το κείμενο "Tierra y Libertad ή ο δικός μας ελάχιστος φόρος τιμής στην

Καταλωνία". Το περιοδικό συνοδεύεται από 16σέλιδη έκδοση με τρία κόμικς του ιταλού σκιτσογράφου Gianluca Lerici, γνωστότερου ως καθηγητή Bad Trip.

Αυτή την εβδομάδα υπάρχει ένας τεράστιος όγκος αλληλογραφίας που ούτε που προλάβαμε να τον συζητήσουμε. Θα δημοσιευτεί στο επόμενο φύλλο της εφημερίδας

Σύντροφοι και Συντρόφισες, Ο άνεμος της εξέγερσης άρχισε να πνέει με μεγαλύτερη ορμή και να παρασέρνει στο διάβα τους πολιτικαντίζες, μπάτσους και λογής λογής χαφιέδες.

Στο προηγούμενο γράμμα από την

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Κοζάνη μιλούσαμε για την πιθανότητα δημιουργίας αντιεξουσιαστικής ομάδας, η ομάδα έγινε, αλλά για διάφορα γνωστά προβλήματα διαλύθηκε γρήγορα. Μείναμε τρία-τέσσερα άτομα που θέλουμε να συνεχίσουμε έτσι, αλλά θα τα καταφέρουμε γιατί ΠΕΙΣΜΩΣΑΜΕ.

Τέλος, ο λόγος που έγραφα είναι η κλήση των μαθητών, είτε είναι αναρχικοί, είτε απλά δεν τους αρέσει ο τρόπος που λειτουργεί η παιδεία, σε μαζικούς αγώνες, κινητοποιήσεις, καταλήψεις σχολείων για να σωριαστεί ο χάρτινος πύργος που λέγεται "ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟ σύστημα".

Το δικό μου λυκείο άρχισε μόνο του αυτόν τον αγώνα και τελεί υπό κατάληψη από την Πέμπτη 24/11. Τα δίκαια και κύρια αιτήματά μας είναι:

1 Προσφορά του 15% του προϋπολογισμού για την παιδεία.

2 Να μην ψηφιστεί η πρόταση

για ιδιωτικοποίηση των πανεπιστημίων.

3 Να μην ψηφιστεί η πρόταση του υπουργού για καθιέρωση "εθνικού απολυτηρίου", εξάμηνων πανελληνίων εξετάσεων κ.λ.π., γιατί ευνοεί την έξαρση της παραπαιδείας.

4 Να λυθούν τα κτιριακά προβλήματα της φυλακής μας.

Ο αγώνας μας θα πετύχει μόνο αν είναι ΜΑΖΙΚΟΣ.

(ΠΡΩΗΝ) ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΕΣ

ΚΟΖΑΝΗΣ ΚΑΙ ΜΑΘΗΤΕΣ 1ου ΛΥΚΕΙΟΥ ΚΟΖΑΝΗΣ

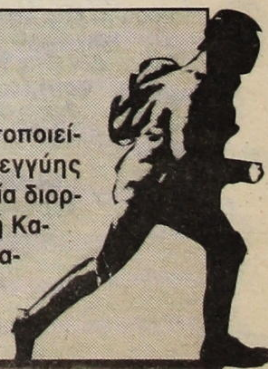
Αλληλεγγύη στη συντροφισσα από το 14ο Λύκειο Αθηνών που γνώρισε την τρυφερότητα των κατασταλτικών μηχανισμών.

Στα πλαίσια της κατάληψης που λειτουργεί με αυτοοργάνωση και εθελοντική εργασία, ετοιμάζουμε μια συναυλία και μια συζήτηση για την ενίσχυση της. Θα γίνει και μια πορεία στα μέσα της εβδομάδας με μαθητές και από άλλα σχολεία της πόλης και θα κλείσουν.

ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΟΥΣ ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΟΥΣ ΑΝΑΡΧΙΚΟΥΣ

Εκδηλώσεις...

★ Σήμερα, Σάββατο 2 Δεκέμβρη, πραγματοποιείται στη Θεσσαλονίκη συναυλία αλληλεγγύης στους φυλακισμένους αγωνιστές. Την συναυλία διοργανώνει η Πρωτοβουλία Ενάντια στην Κρατική Καταστολή και θα αρχίσει στις 9.00 μμ στο αμφιθέατρο Νομικής με τη συμμετοχή των Shit hit the fan, Liberate, Σμέρνα και άλλων.

Αλφα
ΕΤΟΣ 10 ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 32

ΕΚΔΟΤΗΣ: "ΑΛΦΑ" Α.Μ.Κ.
ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ
ΕΚΔΟΣΗΣ: ΣΠΥΡΟΣ ΔΑΠΕΡΓΟΛΑΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΠΑΡΡΗΓΟ-ΠΟΥΛΟΥ 45
Τα γραφεία είναι ανοιχτά κάθε Πέμπτη 7.00-10.00μ.μ.
ΤΗΛ. - FAX: -
ΓΙΑ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ: Τ.Θ. 31809 Τ.Κ. 100 35 ΑΘΗΝΑ

ΠΕΡΑ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΕΣ...

Συνέχεια από την πρώτη σελίδα

ναδικό όπλο που είχαμε για να αντιμετωπίσουμε την ενδοχρηστική επίθεση υπάστων, δημοσιογράφων, φασιστών και πολιτικών φορέων: να μείνουμε ενωμένοι, όσο το δυνατό περισσότεροι. Κάτι που φαντάζει τρελό σε μια κοινωνία όπου ο καθένας στις δύσκολες στιγμές κοιτάει να σώσει το τομάρι του με διάφορες δικαιολογίες. Και το πρωινό της 18ης Νοέμβρη βρεθήκαμε 500 άνθρωποι που ξεπερνώντας τον εγωισμό και τον φόβο τους, άσπλοι μπροστά στους πάνοπλους, φωνάζαμε "είμαστε ενωμένοι τρελοί κι ευτυχισμένοι", αφού ήμασταν ταυτόχρονα πολλοί και αποφασισμένοι.

Κι αυτή ακριβώς η επιλογή ήταν που απέτρεψε μια ήττα, όπως αυτή του Οκτώβρη του '91 και βραχυκύκλωσε το κυκλώμα της Ασφάλειας και των δικαστηρίων. Το αδιέξοδο της αντιμετώπισης πάνω από 500 κρατούμενων ανάγκασε τους ιθύνοντες στο να προσπαθήσουν να κατακερματίσουν τον κόσμο και να απομονώσουν τους πιο "επικίνδυνους". Παρ' όλη αυτά μείνανε 137 μετά την τελευταία διαλογή, που κατάφεραν να κρατήσουν το ενιαίο της δίκης. Δίκης που μετά από 15ημερη αναβολή ξεκινάει αυτήν την Τρίτη.

Πέρα από τις φιλολογίες για νίκη ή ήττα

Ένα αποτέλεσμα κρίνεται ανάλογα με τους στόχους που τίθενται από την αρχή. Πολλοί μίλησαν γι' αυτό το Πολυτεχνείο επικαλούμενοι "κοινούς στόχους" όταν είναι γνωστό οι κατακερματισμοί και οι αντιπαλότητες. Τα αποτελέσματα όμως είναι πολλαπλά και οι συνέπειες τους φαίνονται με το χρόνο. Έχουμε από τη μια το καθεστώς ομηρίας που έχει επιβληθεί σε εκατοντάδες αλλά ταυτόχρονα και την πολύτιμη εμπειρία που αποκομίστηκε ιδιαίτερα στους νεότερους. Το σίγουρο είναι ότι δεν ηττηθήκαμε ολοκληρωτικά. Αυτό συμβαίνει μόνο όταν αποφεύγουμε τις μάχες. Γιατί με το να μένουμε άπραγοι, μπορεί να κερδίζουμε την ησυχία μας και να αποφεύγουμε τις συλλήψεις, να μπο-

ρούμε να συνεχίζουμε χωρίς απώλειες - γίνεται αυτό; - τον καθημερινό αγώνα. Πολλές φορές όμως, ό,τι στην σημερινή πραγματικότητα είναι αληθινό, άρα εξαιρετικό, είναι και επικίνδυνο και έχει και το ανάλογο κόστος, όταν οι κυρίαρχοι έχουν βρει τρόπο να το αντιμετωπίζουν. Μένει λοιπόν να οξύνουμε την φαντασία μας και να εφευρίσκουμε αυτές τις πρακτικές που δεν θα είναι κατοχυρωμένες στα προγράμματα αντιμετώπισης της Ασφάλειας και των κοινωνιολόγων. Και αυτό είναι πιο χρήσιμο από το να περιοριζόμαστε σε μια εκ του ασφαλούς κριτική σε αυτούς που συνεχίζουν ν' αγωνίζονται με τους παλιούς τρόπους και να πληρώνουν το κόστος των επιλογών τους.

Σήμερα "χούλιγκαν", αύριο επαναστάτης

Μια από τις βασικές καραμέλες που πιπιλίστηκε μετά το Πολυτεχνείο ήταν "οι πιστωτικές που παρασύρθηκαν από τους αναρχικούς (και πράκτορες της Ασφάλειας άμα λάχει)". Ξέρουν πολύ καλά ότι ένα κομμάτι της νεολαίας πάντα θα αμφισβητεί και θα αναζητεί ελευθεριακά προτάγματα. Έστω κι αν αυτό είναι μειοψηφία απέναντι σε μια νεολαία που εκτονώνεται με τα καταναλωτικά προϊόντα και θεσμούς που αφειδώς τους προσφέρονται (MTV, κομπιούτερ, χοροπηδάδικα, σκυλάδικα, γήπεδα - φτάνει να μην κάνουν κι εκεί επεισόδια -, ναρκωτικά). Είναι αυτοί που ερχόμενοι σε επαφή με τις αντιεξουσιαστικές ιδέες και πρακτικές μπορεί να αποτελέσουν ένα κίνημα επικίνδυνο. Γι' αυτό και καταστέλλονται με χίλιους δύο τρόπους. Είτε με ξύλο, "ψάρωμα" και "συμβουλές" από τους μπάτσους, είτε με αναλύσεις για τις αιτίες που παρέκκλιναν από τον ίδιο δρόμο. Ο στόχος ένας, να γυρίσουν όσο πιο γρήγορα γίνεται στην αγκαλιά της οικογένειας, της καριέρας, της κατανάλωσης.

Πολλοί όμως θα είναι αυτοί που δεν θα αρκестούν στα τιπτενία ανταλλάγματα της μίζερης επιβίωσης. Νιώθοντας την ικανοποίηση που μπορούν να προσφέρουν στιγμές αλληλεγγύης, συντροφικότητας και επι-

κοινωνίας όπως εκείνη τη νύχτα και πολλές ακόμα που θ' ακολουθήσουν. Μισώντας την πραγματικότητα που τους επιβάλλεται και αναζητώντας μια καινούρια. Ό,τι χάθηκε με τις συλλήψεις και την ομηρία μπορεί να κερδηθεί με την διαμόρφωση αγωνιστικών συνειδησεων με την εμπέδωση των ανώτερων ηθικών αξιών που χαρακτηρίζει την κουλτούρα μας.

Άλλωστε όλοι κάπως έτσι ξεκινήσαμε. Η απόσταση του εξεγερμένου, αυτού που αντιδρά βίαια σε μια βίαιη πραγματικότητα από τον επαναστάτη, αυτόν που καθημερινά, με συνέπεια και σχέδιο καταστρέφοντας την παλιά κοινωνία δημιουργεί την καινούρια, δεν είναι μεγάλη.

Όχι θυσιές χωρίς απόλαυση

Μια σημαντική διάσταση της όλης ιστορίας ήταν το χτύπημα της αντίληψης της θυματοποίησης και του "αγωνιστή που υποφέρει για τα ιδανικά του". Ο αγώνας αυτό είχε έντονο το στοιχείο της χαράς και πολλοί κατάλαβαν ότι η διασκέδαση που προκύπτει από έναν συλλογικό αγώνα και μια επικοινωνία με ανθρώπους με κοινές αγωνίες είναι ανώτερη από πολλές προκατασκευασμένες ψευδοδιασκέδασεις. Όσοι έζησαν τις μοναδικές στιγμές μέσα στο Πολυτεχνείο και μέσα στη Γενική Έξερση πολύ καλά γιατί "τίποτα δεν πάει χαμένο". Ξέρουν πολύ καλά - γιατί το έζησαν - ότι "μέσα στα κελιά κρατάνε τα κορμιά μας και όχι το πάθος για τη λευτεριά μας". Και μπορούν να καταλάβουν ότι ένας άνθρωπος και πολλοί μαζί που στέκονται αλληλέγγυοι ο ένας στον άλλον μπορούν να βιώσουν απελευθερωτικές καταστάσεις και έντονες απολαύσεις ακόμα και στις χειρότερες συνθήκες, διακωμωδώντας με τον καλύτερο τρόπο τις μικροαστικές ψευδοαπολαύσεις, αλλά και τα γελοία ανθρώπια που - προσπαθούν να - μας εξουσιάζουν.

Αν κάποιος έχασε ήταν η ίδια η κοινωνία

Ήταν αυτοί που παρακολούθη-

σαν τα γεγονότα από τις οθόνες των τηλεοράσεων τους αρκούμενοι στο να σχολιάσουν όσα δεν έζησαν και ούτε πρόκειται να ζήσουν. Και δυστυχώς ήταν πάρα πολλοί, σχεδόν οι πάντες. Αποδεικνύοντας ότι η κρατική καταστολή έχει εμπεδωθεί στην κοινωνική συνείδηση και ταυτόχρονα το πρόταγμα της κοινωνικής απελευθέρωσης θεωρείται παρωλόγισμος. Και αυτό με τη σειρά του λύνει τα χέρια των κάθε λογής μπάτσων στο να δρουν ανενόχλητοι.

Κάποτε οι μικρές και μεγάλες εξεγέρσεις είχαν την κοινωνική ανοχή αν όχι συμμετοχή, αυτοί που αγωνίζονταν ήταν πολλοί περισσότεροι, η πόλη δεν κατέχονταν από διμοιρίες, περιπολικά και ζητάρδες και τα κανάλια δεν είχαν το μονοπώλιο του λόγου και τον έλεγχο της πραγματικότητας. Είναι κοινότητα η διαπίστωση ότι το κράτος και οι περί αυτού ελέγχουν τα πάντα, ότι τα πράγματα πάνε από το κακό στο χειρότερο. Είναι τραγικό όμως οι απόντες από τα δράματα να κατακρίνουν αυτούς που στους χαλεπούς αυτούς καιρούς συνεχίζουν ν' αγωνίζονται. 22 χρόνια μετά η εκκένωση του Πολυτεχνείου μπορεί να μην είχε νεκρούς, χιλιάδες συγκρουόμενους με το στρατό και την αστυνομία και το ηλεκτρικό πριόνι να πήρε τη θέση των τανκς αλλά μερικά πράγματα παραμένουν ίδια. Και δυστυχώς ελάχιστοι βρέθηκαν να αναγνωρίσουν τα κοινά σημεία και να συμπαρασταθούν στους συλληφθέντες. Αλλά όσο μειώνονται οι αντιστάσεις στην καταστολή τόσο αυτή θα εντείνεται και θα πολλαπλασιάζεται οι ήττες της κοινωνίας.

Η συνέχεια στους δρόμους

Τίποτα δεν πρόκειται να προχωρήσει αν δεν αξιοποιήσουμε θετικά τα διδάγματα από αυτό το Πολυτεχνείο. Όσο δύσκολες και αν είναι οι αντικειμενικές συνθήκες δεν πρόκειται να αλλάξουν αν δεν αλλάξει πρώτα η υποκειμενική μας στάση. Αν, δηλαδή, αυτοί παίζουν το παιχνίδι τους (την καταστολή) αλωνίζοντας τους πάντες και τα πάντα το μόνο που μας μένει είναι να παίζουμε κι εμείς το δικό μας όσο μπορούμε καλύτερα. Η ιστορία είναι αυτή ούτε σκάκι ούτε virtual reality για να ξερούμε από τώρα το αποτέλεσμα. Μπορούμε να κάνουμε μόνο εκτιμήσεις, όχι προβλέψεις. Είναι λάθος να καθορίζουμε τη διάθεση και τις επιλογές μας αποκλειστικά από όσα σχεδιάζονται εναντίον μας, αντί να αντλούμε δύναμη από το πάθος, από την πίστη στο δικό του αγώνα μας, από τη φλόγα των επιθυμιών μας που αέναα τροφοδοτεί τη δράση μας.

Το Πολυτεχνείο του '95 αποτελεί απλά μια στιγμή. Υπήρξαν, υπάρχουν και θα υπάρξουν άπειροι χρόνοι και χώροι όπου ο καθένας θα κληθεί να πραγματώσει τα λεγόμενα του και τους στόχους του, άπειροι χρόνοι και χώροι εξέγερσης και δημιουργίας απελευθερωτικών καταστάσεων, άπειροι χρόνοι και χώροι όπου θα κρίνουμε και θα κρίνομαστε. Άλλωστε όλοι συμφωνούμε πως ο αγώνας συνεχίζεται και τις υπόλοιπες 364 μέρες του χρόνου.

ΜΠ

Κριτική στο «ΑΛΦΑ»...

Δημοσιεύουμε το παρακάτω κείμενο που έστειλαν η "Εναντιοδρομία" και τα "Παιδιά της Γαλαρίας". Οι διαδικασίες έκδοσης της εφημερίδας δεν επέτρεψαν μια άμεση απάντηση. Επιφυλασσοί για το επόμενο τεύχος...

Σύντοφοι,

Μετά τη δημοσίευση του τελευταίου (31) φύλλου του "ΑΛΦΑ", τη προκήρυξη των "γνωστών - αγνώστων" από τα κρατητήρια της Ασφάλειας (19 - 11) και διάφορες δημόσιες συζητήσεις εντός του "χώρου", επιβάλλεται ν' αντιπαρεταθούν στην παραποίηση των γεγονότων της 17 Νοέμβρη αλλά δε μένει παρά να πιστέψουμε πως ότι ζήσαμε εκείνη τη μέρα δεν ήταν παρά μία ομαδική παραίσθηση ή ένα κακό όνειρο.

Για να ακριβολογούμε: θα μπορούσαμε έστω να καταπούμε την ερμηνεία της προκήρυξης που κυκλοφόρησε το Σάββατο 18-11 όπου η μαζικότερη μεταπολιτευτική σύλληψη χαρακτηρίζεται ως "πολιτική νίκη" με το αιτιολογικό της κατάρρευσης του μύθου "μερικών δεκάδων καταστοφομανών". Θα μπορούσαμε να το παρακάμψουμε μία και όντως η "Ελευθεροτυπία", η εγγυημένη από το κράτος αντιπληθυσία, αναιρέσει πάραυτα τον κατασκευασμένο από την ίδια μύθο και εν χορώ με άλλους κοινωνικούς μπάτσους των ΜΜΕ ανακάλυψε το "κοινωνικό φαινόμενο" πίσω από τους "κουκουλοφόρους". Όμως είναι αδύνατον να προσπεράσουμε ένα σωρό κρίσιμα ζητήματα που προκύπτουν από την παραποίηση και ερμηνεία των γεγονότων που προβάλλετε τόσο εσείς όσο και "γνωστοί - αγνώστοι" από τα κρατητήρια της Ασφάλειας.

Με έκπληξη λοιπόν μαθαίνουμε ότι τα media απέκρυψαν "την πραγματικότητα" της ανοιχτής συνέλευσης που πραγματοποιούνταν από το απόγευμα της 17-11 στο Πολυτεχνείο με τη συμμετοχή 1500 ατόμων (άρθρο του Ν.Ν.), ότι "ύστερα από απόρριψη επίθεσης των αστυνομικών δυνάμεων...μία ακόμα κατάληψη ξεκινά αμυντικά" (κύριο άρθρο του Κ.Τ.), ότι "δημιουργήσαμε μία εστία αντίστασης βασισμένη στην αυτοοργάνωση" (προκήρυξη των "γνωστών - αγνώστων").

Είναι γνωστό και σε σας και σε μας που ήμασταν παρόντες και σε μεγάλο μέρος του "χώρου" ότι γενική συνέλευση δεν πρόλαβε να πραγματοποιηθεί και ως εκ τούτου καμία συγκεκριμένη συλλογική απόφαση για τους σκοπούς της κατάληψης δεν πάρθηκε. Επίσης είναι γνωστό και σε σας (ο Γ.Μ. το περνάει στο ντούκου στο άρθρο του: "με το που έπεσε ένα μπουκάλι" λέει) και σε μας που είμαστε παρόντες και σε μεγάλο μέρος του "χώρου" ότι ούτε η επίθεση των μπάτσων ήταν απόρριψη ούτε η κατάληψη ήταν "μη προγραμματισμένη, αυθόρμητη" ενέργεια, όπως το θέλει στο κύριο άρθρο του ο Κ.Τ.

Συνεπώς, σε ποιους απευθύνεται αυτή η ψευδής "αντιπληροφόρηση";

Και ακόμα παραπέρα. Στο ανυπόγραφο (συλλογικό κατά πάσα πιθανότητα) άρθρο σας ισχυρίζεται ότι τα ΜΜΕ και οι μπάτσοι ετοιμάζαν εδώ και εβδομάδες ένα ανεπανάληπτο σώμα. Αν αυτό το είχατε αντιληφθεί εκ των προτέρων τότε γιατί δεν προειδοποιήσατε το "χώρο"; Αν είναι γνώση εκ των υστέρων τότε επίσης έχετε υποχρέωση να εξηγήσετε τι εννοείτε. Πόσο μάλλον όταν ο Γ.Μ στο δικό του άρθρο αναφέρεται σε μία "καλοστημένη παγίδα" που κατά την άποψή του "ένα μεγάλο μέρος του αναρχικού κινήματος έπεσε μέσα".

Εμείς από την μεριά μας διαβλέπουμε την ιδεολογική χρήση των γεγονότων και των εννοιών (αυτοοργάνωση, αλληλεγγύη κλπ) και αναρωτιόμαστε πώς αυτοί που ισχυρίζονται πως έχουν αναλάβει το ρόλο της αντιπληροφόρησης αναπαράγουν μυθολογία περί ενός ενιαίου και με "κοινωνική απεύθυνση" πολιτικού αντιεξουσιαστικού χώρου.

Προφανώς θέτουμε πολιτικό ζήτημα και περιφρονούμε τα κουτσομπολιά, τις κλίκες, κλπ. Αυτό το γράμμα ως θεωρηθεί σαν η έναρξη ενός δημόσιου διαλόγου, που δεν μπορεί φυσικά να περιλαμβάνει μόνο εμάς και το "ΑΛΦΑ", σ' αυτή την οριακή στιγμή της θεαματικής χρήσης του "χώρου".

ΕΝΑΝΤΙΟΔΡΟΜΙΑ
ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΤΗΣ ΓΑΛΑΡΙΑΣ

Οι φοιτητές, οι αναρχικοί και η κοινωνία

ΟΙ ΦΟΙΤΗΤΕΣ: Τι είναι ο φοιτητής; Πολιτικός προσδιορισμός, θέση στην κοινωνική διαστρωμάτωση, ορισμός οικονομικού επιπέδου ή ρεφορμιστική ταμπέλα, κολλημένη στο κούτελο; Είναι οι φοιτητές ένα κοινωνικό κομμάτι που αντιπαλεύει την λανθάνουσα εξεγερτικότητα της βάσης της κοινωνίας με σκοπό την ικανοποίηση συντηχιακών αιτημάτων; Ποιος τελικά ο ρόλος των φοιτητών;

Ο φοιτητής είναι απλώς ένα άτομο που φέρει μια ιδιότητα, μια επίκτητη ιδιότητα. Ως άτομο μπορεί να καλύπτει όλο το φάσμα των πολιτικών και μη χώρων. Είναι απλώς ένα πολυμορφικό κομμάτι της κοινωνίας. Είναι όμως λάθος να αντιμετωπίζονται οι φοιτητές σαν ένας πολλά υποσχόμενος χώρος καθοδηγούμενος από τους ρεφορμιστές. Ή ακόμα χειρότερα σαν ένας κατεχόμενος ρεφορμιστικός χώρος. Αν δεχτούμε σαν γεγονός - που είναι γεγονός - ότι η Ε.Φ.Ε.Ε. είναι πουλημένη στους φοιτητοπατέρες, αυτό δεν σημαίνει ότι το ίδιο συμβαίνει με όλους τους φοιτητές. Είναι σαν να καταδικάζουμε ερμηνύει όλη την εργατική τάξη εξαιτίας της Γ.Σ.Ε.Ε.

Το μεγάλο μένος των φοιτητών είναι απολίτικο και αδιάφορο. Αλλά αυτό δεν αφορά μόνο τους φοιτητές αλλά την κοινωνία γενικότερα. Αφενός λόγω της καπιταλιστικής προπαγάνδας, αφετέρου όμως και λόγω της αδυναμίας των ριζοσπαστικών χώρων να τείνουν τον λόγο τους προς τα έξω, να αποδείξουν το κοινωνικό τους έρσιμα. Δεν είναι το πρόβλημα οι φοιτητές, είναι η βυθισμένη σε λήθαργο κοινωνία.

ΟΙ ΑΝΑΡΧΙΚΟΙ: Ο αναρχικός χώρος είναι επίσης πολύμορφος με την διαφορά όμως ότι είναι πολιτικά ενεργός. Το λάθος της ε-

νοιαίας αντιμετώπισης του είναι ανάλογο με την ενοιαία αντιμετώπιση του φοιτητικού συνόλου. Ο αναρχικός χώρος διασπάζεται σε τάσεις που κάποιες φορές αδυνατούν όχι μόνο να συνεργαστούν, αλλά και να έχουν μια έστω μινιμουμ συνενόηση. Οι φοιτητές αντιμετωπίζουν τους αναρχικούς όπως οι αναρχικοί τους φοιτητές. Σαν ένα σώμα που το κάθε άτομο είναι υπόλογο για της ενέργειές του συνόλου. Είναι λογικό να υπάρχει δυσπιστία προς τους φοιτητές με τον ρόλο που έχουν παίξει επανειλημμένα αφηνόμενοι στις πυροσβεστικές τάσεις της Ε.Φ.Ε.Ε. και των λοιπών συνδικαλιστικών ενώσεων. Υπήρξαν όμως και στιγμές που οι αδρές διαχωριστικές γραμμές χάθηκαν και οι αγνές μαζικοποιήθηκαν προς όφελος όλων.

ΤΟ ΖΗΤΟΥΜΕΝΟ: Το ζητούμενο είναι ένα και μοναδικό: Η μαζικοποίηση των αγώνων. Πώς όμως επιτυγχάνετε αυτό; Ο αναρχικός χώρος έχει αποκτήσει τα τελευταία χρόνια μια στεία, στεγανοποιητική, συγκρουσιακή λογική που ουσιαστικά τον έχει απομονώσει από την κοινωνία. Κατ' επέκταση από την υποδιαίρεση της, που λεγεται φοιτητές. Υπάρχει μια λογική σύγκρουσης, χωρίς όμως να λαμβάνεται υπόψη ότι κάποιοι φοιτητές μπορεί να θέλουν να συ-

γκρουστούν αλλά δεν είναι σκυλιά του πολέμου. Έχει ξεχαστεί από μια μερίδα ανθρώπων του χώρου η ανάγκη της ζύμωσης που δημιουργεί επαναστατικές πρακτικές. Το αποτέλεσμα: Μια λογική σύγκρουσης για τους λίγους και εκλεκτούς, μια θεωρία περί εκτροπής της μάζας μέσω της επιλογής του χώρου των συγκρουσιακών πρακτικών, τέλος πάντων μια λογική επαναστατικής πρωτοπορίας. Από την άλλη πλευρά οι φοιτητές διαχωρίζουν τη θέση τους, και αφήνοντας έρμαιο των συνδικαλιστών φοιτητοπατέρων στις κρίσιμες στιγμές. Δεν προσπαίζουν τους χώρους τους - το άσυλο - και τις διεκδικήσεις τους. Αλλά επειδή αυτό το κείμενο γράφεται από έναν αναρχικό φοιτητή, τον αφορά περισσότερο η αναρχία από το πανεπιστήμιο.

Η ΠΡΟΤΑΣΗ: Πρέπει ο αναρχικός χώρος να εγκαταλείψει τη στεία λογική, να ανοίξει ξανά μέσα στην Κοινωνία και να ενσωματώσει, χωρίς την εκ προτέρων αρνητική στάση, τα άτομα που αντιστέκονται. Να υπάρχουν ζυμώσεις που πλάθουν συνειδήσεις και το ζητούμενο να είναι η μαζικοποίηση και η εξάπλωση των αγώνων. Και όταν χρειαστεί να συγκρουστούμε εκεί θα 'μαστε, και θάμαστε περισσότεροι.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ

ΠΟΡΕΙΑ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ ΣΤΗ ΜΥΤΙΛΗΝΗ

ΤΗΝ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 24 ΝΟΕΜΒΡΗ πραγματοποιήθηκε στη Μυτιλήνη πορεία αλληλεγγύης στους συλληφθέντες αγωνιστές. Περίπου 100 άτομα διαδήλωσαν στους κεντρικούς δρόμους της πόλης την αντίθεσή τους στην καταστολή, το κλίμα τρομοκρατίας και τα ψέμματα των ΜΜΕ. Οι διαδηλωτές επίσης διένειμαν πληροφοριακό υλικό για τα πρόσφατα γεγονότα. Εκτός αυτού, οι φοιτητικοί σύλλογοι των τμημάτων Ανθρωπολογίας και Ανθρωπογεωγραφίας Μυτιλήνης εξέδωσαν ψηφίσματα συμπαράστασης στους τέσσερις συλληφθέντες της Θεσσαλονίκης, "ενάντια στην αστυνομική βαρβαρότητα και το δικαστικό φιάσκο".

Ο Κώστας Καλαρέμας σε κρίσιμο σημείο...

Ο ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΛΑΡΕΜΑΣ έχοντας φτάσει στην 52η μέρα απεργίας πείνας, αγγίζει το έσχατο σημείο των βιολογικών του ορίων. Από την πρώτη στιγμή της σύλληψης του αρνείται να συμμετάσχει, με τον οποιοδήποτε τρόπο, στην εφιαλτική παράσταση που ύφανα οι μηχανισμοί της Ασφάλειας. Μια παράσταση που θάταν απλώς γκροτέσκα, αν δεν ήταν βαθιά εγκληματική και ειδικώς πρόστυχη. Γκροτέσκα γιατί όλοι οι συντελεστές της (από τον ανεκδιήγγο ρουφιάνο Αγγελίδη ως τους ασφαλίτες και τους δικαστικούς) αυτονομήθηκαν σε τέτοιο βαθμό από κάθε έννοια αλήθειας ώστε να φτάσουν σε απί-

στευτα ύψη γελοιότητας. Εγκληματική γιατί αποσκοπεί ευθέως στη φυσική εξόντωση ενός ιδιαίτερος μαχητικού αγωνιστή και γενικότερα στην ποινικοποίηση του αναρχικού χώρου και των πρακτικών του. Πρόστυχη γιατί θεμελιώθηκε πάνω στις πιο χυδαίες πτυχές του πολιτισμού του χρήματος: στη ρουφιανιά, στον εαυτουλησμό, στο γλύψιμο, στην υποταγή.

Απέναντι σ' αυτό το καφκικό σκηνικό, ο Καλαρέμας αρνήθηκε να παίξει το ρόλο του άβουλου θύματος, αρνήθηκε το μέλλον που του ετοιμάσαν οι κυρίαρχοι, αρνήθηκε να χάσει τον έλεγχο των πεπρωμένων του. Με μόνο όπλο το ψυχικό του σθένος

και την ηθική του ανωτερότητα μετέτρεψε την εξουθένωση της υγείας του σε ράπισμα εναντίον των κατασταλτικών μηχανισμών και κάθε εξουσιαστικού θεσμού. Ηδη έχει χάσει πάνω από 25 κιλά και υφίσταται ανεπανόρθωτες βλάβες σε ζωτικά όργανα (νεφρά, μάτια κλπ). Αντιμετωπίζει άμεσα το φάσμα του θανάτου.

Η δικαστική χούντα (έχοντας πάρει αμετάκλητα διαζύγιο από την ηθική και την κοινωνική ευαισθησία) αγνοεί προκλητικά την αίτηση αποφυλάκισης που εδώ και τέσσερις μέρες έχει καταθέσει. Οι δικαστικοί (αυτοί οι μανδρίνοι του καπιταλιστικού σφαγείου) παίζουν ένα ελεεινό παιχνίδι

στις πλάτες του Κώστα σπρώχνοντάς τον στο θάνατο. Γνωρίζουμε πολύ καλά ότι η απελευθέρωση του συντρόφου μας δεν εξαρτάται από κάποιους "δικαιούς" δικαστές που θα τηρήσουν στοιχειωδώς τη νομιμότητα που θέσπισαν οι εργοδότες τους. Αλλωστε οι έννοιοι δικαστές και δίκαιο είναι ανταγωνιστικές και άκρως αντιφατικές. Γνωρίζουμε πολύ καλά ότι το δρόμο για την απελευθέρωση του Κώστα δεν δείχνει το μαχητικό κίνημα αλληλεγγύης που αναπτύχθηκε με αποκορύφωμα την κατάληψη του Πολυτεχνείου. Γνωρίζουμε ότι ο Κώστας (και κάθε άνθρωπος σαν τον Κώστα) δεν μπορεί να δικαιωθεί στις δικαστικές αιθουσές αλλά μόνο στο δρόμο, με

την όξυνση του ταξικού αντικαθεστωτικού αγώνα ενάντια στο σύστημα της εκμετάλλευσης. Γνωρίζουμε ότι η εξουσία έχει σκληρύνει τον τελευταίο καιρό την στάση της. Οι συλλήψεις και οι καταδικές αγωνιστών, η απεργία πείνας του Χρ. Μαρίνου, του Πάρη Σοφού, του Ηλία Χατζηλιάδη, του Γιάννη Αναγνώστου είναι ενδεικτικές. Γνωρίζουμε όμως πολύ καλά ότι σε περίπτωση που ο Κώστας Καλαρέμας πάθει το παραμικρό η απάντησή μας πρέπει να είναι άμεση και αμελική.

ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΟΝ ΚΩΣΤΑ ΚΑΛΑΡΕΜΑ

ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΟΥΣ ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΟΥΣ ΑΓΩΝΙΣΤΕΣ

ΚΑΙ ΠΟΣΑ ΚΑΛΕΙΤΑΙ Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ ΝΑ ΠΛΗΡΩΣΕΙ ΓΙΑ ΤΙΣ ΖΗΜΙΕΣ ΣΤΟ ΕΜΠ;

ΤΕΡΑΣΤΙΟΣ ΣΑΛΟΣ ξέσπασε για το κάψιμο των σημάτων κατά τη διάρκεια της διαμαρτυρίας για τη συνεχιζόμενη κράτηση του απεργού πείνας, αναρχικού Κώστα Καλαρέμα (μετά από "ομολογία" ενός σεσημαμένου τύπου, για συμμετοχή σε ληστείες τραπεζών).

"Πατριώτες" κάθε απόχρωσης κόπτονται για την προσβολή του εθνικού συμβόλου, η "κοινή γνώμη" διαρρηγγύνει τα ιμάτιά της για τη μέγιστη αυτή προσβολή. Οι καταστροφές στο Πολυτεχνείο αγγίζουν το εξωφρενικό ποσό των 25.000.000 δρχ και η "κοινή γνώμη" αποτελειώνει τα υπολείμματα της διαρρηγμένης ένδοξης της. Και ο ανεκδιήγτος "κύριος" Παπαντωνίου παραπονείται για το λογαριασμό που πρέπει να πληρώσει αυτός για την αποκατάσταση των ζημιών.

Ας δούμε, όμως, κατά πόσο όλα αυτά ευσταθούν.

Ο "κύριος" Παπαντωνίου δεν θα δώσει δραχμή, γιατί ποτέ στη ζωή του δεν έχει δώσει ούτε μία δεκάρα και το μόνο που ξέρει είναι να ρουφάει το αίμα του κοσμάκη, όπως και όλο το σκυλόλοι που ελέγχει την πολιτική ζωή του τόπου.

Η δε διαμαρτυρόμενη κοινή γνώμη που πιπιλάει την καραμέλα των καταστροφών, καλείται να πληρώσει 2,5 δρχ ο καθένας, δηλαδή το μισό της αξίας μιας τσίχλας. Και βέβαια επειδή το ποσό είναι τόσο μεγάλο και δεν είναι δυνατόν να πληρώσει κάποιος τις ζημιές αλλοιών, καλούνται όλοι οι "πολίτες" της χώρας να ζητήσουν την επιστροφή του ποσού των 2,5 δρχ που τους αντιστοιχεί από τα γραφεία της εφημερίδας μας με ένα γράμμα ή με ένα τηλεφώνημα και αμέσως θα τους καλυφθεί μια από τις βασικές αιτίες της οργής τους.

Είναι όμως σημαντικό, οι αιτούντες της επιστροφής να διεκδικήσουν τα δισεκατομμύρια που καταπαταλούνται για τα έργα, για την παιδεία, για ανθρώπινες πόλεις, για την υγεία, αφού όπως είναι γνωστό σε όλους, ούτε δρόμους έχουμε - αλλά χιλιάδες καρμανιόλες -, ούτε παιδεία υπάρχει, ούτε ανθρώπινες πόλεις απολαμβάνουμε, ενώ τα επιτεύγματα και η πρόοδος της υγείας αφορούν αυτούς που μπορούν να πληρώνουν 40.000 το μήνα για ένα μπουκάκι χάπια για την καρδιά, αφού

πλέον το υπέρλαμπρο κράτος αδυνατεί να πληρώσει.

Και είναι ακόμα αστείο να κραυγάζουν οι διάφοροι για την καταστροφή του εκπαιδευτικού ιδρύματος, γιατί αυτό υπήρχε και υπάρχει για να εκπαιδεύει δούλους κι εγκληματίες εις βάρος όλης της κοινωνίας. Γιατί τι άλλο από έγκλημα, είναι οι πόλεις που φτιάχνουν οι πολιτικοί μηχανικοί και οι αρχιτέκτονες που βγαίνουν από το ΕΜΠ και κάθε άλλο είδους ίδρυμα; Τι άλλο εκτός από έγκλημα ενάντια στην ανθρωπότητα είναι οι έρευνες της γενετικής που επιτρέπουν το όραμα του Χίτλερ να γίνει τώρα πραγματικότητα, μέσα από τη βιομηχανική παραγωγή έμβρυων, χαζών, δυνάτων, αδυνάτων, ιπλών, κοινών, υποταγμένων ΑΝΘΡΩΠΩΝ και ο κατάλογος δεν έχει τέλος. Τι άλλο εκτός από δούλους και υποταγμένους βγάζουν τα πανεπιστημιακά ιδρύματα. Δούλους του χρήματος και της δόξης, υποταγμένους στον καθωσπρεπισμό της αδιαφορίας και του φιλοτομαρισμού. Αγράμματος κι απολίτιστους παρόλους τους χι-

λιάδες τίτλους που ο καθένας κουβαλάει στην τσάντα του. Όταν ανέχονται αδιαμαρτύρητα το βασανισμό 14χρονων, όταν αδιαφορούν για τα δηλητήρια που εκσφενδονίζονται κατά εκατοντάδες ανάτα σε όποιους με "σωστό" ή "λάθος" τρόπο αποφασίζουν να διαμαρτυρηθούν. Χαφιέδες της καθημερινότητας με πρώτο και καλύτερο το μαρκάτο, όταν οδηγούν τους γυνίτσαρους της αστυνομίας στο υπόγειο του ΕΜΠ για να συλλάβουν αυτούς που αναζητούνται το άσυλο του ελεύθερου χώρου και του πνεύματος, ενός ελεύθερου χώρου που έτσι κι αλλιώς δεν τους ανήκει είτε γιατί δεν έκαναν τίποτε, είτε γιατί εξαργύρωσαν τα δικαιώματά τους για πολλά χιλιάκια.

Και φτάνουμε στη σημαία. Στα δέχρωμα πανιά που κάποιοι έκαψαν οι δεξιές (συνειδητής ή όχι) οργής κι άρνησης. Στη σημαία που ενώνει -υποτίθεται- τους πάντες κάτω από τον ίσιο της. Τη σημαία που καθρεφτίζει την ελευθερία, την ισονομία, την ισότητα, το ακηδεμόνευτο του λαού, τη δημοκρατία κλπ, κλπ, κλπ. Και ο πλέ-

ον τυφλός μπορεί να αφουγκραστεί, αδύναμος ίσως στην όραση ότι τίποτα και ποτέ από τα παραπάνω δεν ισχύει σε αυτό τον τόπο.

Οι κηδεμόνες αυτού του τόπου δεν σεβάστηκαν ποτέ αυτό που προτείνουν για σεβασμό, άλλοτε κοπανώντας τις όταν τα πράγματα ήταν δύσκολα, συνήθως λεηλατώντας τα πάντα σε στιγμές κοινωνικής ειρήνης, αντιλαμβάνονται καλύτερα τα πράγματα μέσα από την θέση και την ηθική τους. Πατρίδες δεν υπάρχουν, το εμπόρευμα και το χρήμα είναι η μόνη πατρίδα και όλα τα άλλα είναι για τους φτωχούς και ηλίθιους του κάθε τόπου.

Γιατί ισότητα, ισονομία, ελευθερία, ανεξαρτησία και δικαίωμα των πολλών στα κοινά δεν υπήρξε ποτέ σε αυτό τον τόπο και αν δεν καταστραφούν τα πάντα για να μπορέσουν να αλλάξουν, δεν θα υπάρξει ποτέ.

Σημαίες καίγονταν, καίγονται και θα καίγονται.

Όπως οι παλαιστίνιοι θα καίνε ισραηλινές σημαίες, οι κύπριοι, οι κούρδοι και οι έλληνες τις τουρκικές,

οι τούρκοι τις ελληνικές και όλοι μαζί ίσως τις αμερικάνικες, έτσι και οι καταπιεσμένοι αυτού του τόπου, πολίτες του πλανήτη γή θα καίνε κάθε σύμβολο που θα τους σκωτώνει, θα τους διαχωρίζει και που στο όνομά του θα διαιωνίζεται η σκλαβιά και η μιζέρια τους.

Ουτοπία δεν είναι να πιστεύουμε στην πραγμάτωση της αναρχίας, της ισότητας, της ελευθερίας, της αλληλεγγύης, της αυτοδιεύθυνσης, αυτοδιάθεσης και της αυτοοργάνωσης των ανθρώπων.

Ουτοπία είναι να νομίζουμε ότι μπορούμε για αρκετό καιρό να ζούμε με αυτό τον τρόπο και να ελπίζουμε ότι με εκλογές και ειρηνικά διαγγέλματα μπορούμε να αλλάξουμε έστω και στο ελάχιστο αυτόν τον κόσμο.

Ας αναλογιστούμε τί έγινε στο Πολυτεχνείο στις 17 του Νοέμβρη, ας δούμε τι γίνεται καθημερινά σε αυτόν τον τόπο και ας τους δώσουμε επιτέλους αυτό που τους αξίζει.

Γ. Μ.

Τώρα, που η εξέγερση καταστάληκε...

ΤΩΡΑ ΠΟΥ ΟΙ ΦΩΤΙΕΣ έσβησαν, οι καπνοί εισπνευστήκαν και άλλη μία εξέγερση καταστάληκε, ας σκεφτούν οι τηλεπολίτες ποιές νέες ενοχές θα τους αναγκάσουν να βγούν στο δρόμο (όχι για αγορές πάντως).

Παρακολουθώντας τα γεγονότα από το κελλί - TV, και με τη γνώση που έχω για τα γεγονότα του '73, είδα την ιστορία να περνάει από το "γαυλί" όλων των καναλιών. Είδα τον "Μαστοράκη" στην ΕΤ, στο ΜΕΓΑ, ΑΝΤ1, STAR, ΣΚΑΙ... Είδα τα τάνκ με πόδια, τους χαφιέδες να κρατάνε μικρόφωνα και πένες, είδα τον "Λαδού" να τρίβει τα χέρια του και να αιχμαλωτίζει που η καταστολή αργεί. Είδα όμως τα ίδια νιάτα να εξεγείρονται για ανθρωπιά και για ελευθερία. Δεν είδα όμως την νόμιμη - πλέον - Αριστερά στο χώρο της διαδήλωσης αλληλεγγύης στους σημερινούς εξεγερμένους του Κορυδαλλού, στους σημερινούς κρατούμενους, που είναι όμως αναρχικοί και όχι κοινοβουλευτικοί.

Είδα την αριστερά φοβισμένη στη γωνία να ακούει και να συναινεί με τον Ν.Χατζηνικολάου, να αποκαλεί "αλήτες" τους νέους διαδηλωτές - καταληψίες, τον Κουίκ να εκλιπαρεί για καταστολή ώστε να γλυτώσει ο ελληνικός τουρισμός και όλους τους αστέρες (ελπίζω σύντομα διάττοντες) της TV να πρωταγωνιστούν στη μεγαλύτερη προβοκάτσια, στην χυδαία παραπληροφόρηση.

Είδα την Αριστερά τρομοκρατημένη να δέχεται την καπηλεία της εξέγερσης του '73 και να φοβάται την συνέχεια ή μία νέα εξέγερση. Την είδα καθωσπρεπεί να επικαλείται την τάξη και να αγνοεί την αναπακοή της γενιάς του '73. Λες και η εξέγερση του '73 δεν είχε πυρπολήσεις τραπεζών, οδοφράγματα και φωτιές, παραβίαση των νόμων, συγκρούσεις με την αστυνομία και τους χαφιέδες, λες και δεν είχαμε νεκρούς.

Λες και το '73 ήταν μία γλυκανάλατη συνεύρεση μπουλιδων φοιτητών που με την προσήλωσή τους στους νόμους θα ρίχνανε την χούντα.

Λες και το '73 στο Πολυτεχνείο ήταν μόνο φοιτητές, ενώ οι νεκροί ήταν μαθητές, εργάτες και "λοιποί" αγωνιστές. Πολύ εύκολα η λήθη έχει καταλάβει τη θέση της ιστορικής μνήμης και κάνει τους αριστερούς να μοιάζουν δεξιόι.

Είδα δημοσιογράφους να δημιουργούν τα γεγονότα αντί να τα καταγράφουν και πολύ εύστοχα τους αγωνιζόμενους καταληψίες να τους αποκαλούν "χαφιέδες" και "ρουφιάνους".

Είδα την "δικαιοσύνη" να καταδικάζει το τελευταίο διάστημα κοινωνικούς αγωνιστές, να φυλακίζει προληπτικά και την Αριστερά εκ του ασφαλούς πλέον να αντιδρά με κάποιες μεμονωμένες φωνές (ανώνυμες και επώνυμες).

Είδα το "βλέμμα του Οδυσσέα" Καμπούρη, του Γ. Μπαλάφα, του απεργού πείνας Κ. Καλαρέμα να μην εξεγείρει πλέον τους Αριστερούς παρά μόνο τους συντρόφους αναρχικούς και κατάλαβα ότι η σήψη τείνει να αποτελειώσει ότι δεν κατάφερε ο Μεταξάς, ο Παπαδόπουλος.

Μέσα από την φυλακή βλέπω την καταισχύνση να μεταμορφώνεται σε "σειρήνες" και την TV σε "κατάρτια", τους πρώην αγωνιστές να μεταμορφώνονται σε τηλεακροατές και η αντίσταση σε απάθεια.

Δεν είναι φυσικά η φυλακή που με κάνει να βλέπω έτσι. Η φυλακή απλά έδωσε(;) την δυνατότητα να μιλάω πιο συχνά μαζί σας - η ειρωνία σε νέα διάσταση - στους νόμους του θεάματος.

Η 17η Νοέμβρη του '95 μπορεί να μην είχε τη συσπείρωση του '73, είχε όμως την αιτία. Μπορεί ο Γ.Παπαδόπουλος με κάποιους συνεργάτες να φυλακίστηκαν, όμως η αδικία, ο φασισμός και η εκδίκηση του κράτους αλωνίζουν ακόμη. Το αίτημα των ελεύθερων αγωνιζόμενων του '73 για ελευθερία και το πάθος τους για κοινωνική επανάσταση είναι που έκανε τους σημερινούς εξεγερμένους να χορεύουν με την φωτιά και τα καπνόγωνα, μέσα στην μέθη που προκαλεί η εξέγερση, ο αγώνας, ο έρωτας για ελεύθερη ζωή, το αίτημα τους για λευτεριά, στους σημερινούς πολιτικούς κρατούμενους. Ήταν λογικό να μην καταλαβαίνουν οι φοβισμένοι τηλεπολίτες τους "έφηβους αγωνι-

στές" που η οργή στην αδικία δεν υπολόγιζε την ορθότητα και το στυλ του αγώνα.

Μπορεί λοιπόν η εξέγερση αυτή να μην συσπείρωσε χιλιάδες, στην ουσία όμως την διατήρησε και από τις στάχτες μία μεγαλύτερη φωτιά πρέπει να ξεπηδήσει. Εδώ η Αριστερά πρέπει να ρίξει το δικό της λάδι, να βοηθήσει με την εμπειρία της, να την επιρροή της και το κίνημα αντίστασης και αλληλεγγύης προς τους 600 πλέον πολιτικούς ομήρους να μεγαλώσει, να αποκτήσει πολιτικό λόγο και νέες νίκες να εμπνεύσουν τις νέες γενιές.

Η Αριστερά να στρατευτεί με τους "αλήτες" σε αυτόνομη κατεύθυνση, όχι ταύτιση απαραιτήτως, να αγωνιστεί για τον σεβασμό των ανθρωπίνων - πολιτικών δικαιωμάτων, να διαλύσει τις σκευωρίες του κράτους και των δικτατορικών μηχανισμών, να σεβαστεί την πολιτική διαφορετικότητα, να ανακαλύψει τα νέα Πολυτεχνεία, τη ρευστοποίηση που έχασε (μαζί με τα χιλιάδες μέλη και ψηφοφόρους της).

Οι αριστεροί που διαδηλώνανε στα πρώτα "επετειακά" χρόνια της μεταπολίτευσης, από ενοχές, ας μετατραπούν σε ενεργούς πολίτες που αρνούνται τη μετατροπή της εξέγερσης σε "γιορτή" ή μνημόσυνο, αφού αυτοί οι αγώνες δεν δικαιώθηκαν, δεν βολεύονται και δεν εξαργυρώνονται στην "αίγλη" της καριέρας.

Βλέποντας τον "κόσμο" από τη φυλακή είναι φυσικό να περιορίζομαι, καταλαβαίνω όμως καλύτερα ότι οι συνειδήσεις δεν καταστέλλονται, δεν φυλακίζονται. Η ανθρώπινη συνείδηση εξεγείρεται και φέρνει το κοινωνικό υποκείμενο στη σύγκρουση με τους κυρίαρχους στην ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ.

Αγώνας ενάντια στην κρατική καταστολή και τη λήθη.

Λευτεριά σ' όλους τους πολιτικούς κρατούμενους - κοινωνικούς αγωνιστές.

Στρατιωτικές Φυλακές "Παύλου Μελά", Θεσσαλονίκη, Νοέμβριος '95

ΝΙΚΟΣ ΚΑΠΑΝΙΚΑΣ

ΕΚΤΑΚΤΑ ΣΤΡΑΤΟΔΙΚΕΙΑ

Συνέχεια από την πρώτη σελίδα

μές επικρατεί σύγχυση και αδυναμία αντίληψης του πολιτικού βάρους της συγκυρίας. Τα χιλιά άτομα στην Αθήνα και άλλα τόσα στη Θεσσαλονίκη δεν συνιστούν την αντίστοιχη με τις περιστάσεις απάντηση, οι αναλύσεις και τα κείμενα που δημοσιεύονται αδυνατούν να αντιληφθούν σε μια ενότητα τα γεγονότα του τελευταίου καιρού. Η γεμάτη αξιοπρέπεια σύλληψη των 515 συντρόφων, με παλμό, τραγούδια και συνθήματα ήταν το μόνο αξιολόγο γεγονός: η ζωντανή έκφραση ενός κινήματος αντίστασης. Τα όσα ακολούθησαν μετά όμως, όχι. Λείπουν πολλά, πάρα πολλά, τη στιγμή που θα έπρεπε να δωθούν όλα.

Το κράτος κάνει ένα τεράστιο

λάθος. Θεωρεί τις δικές μας αδυναμίες, ενδείξεις της δικιάς του δύναμης. Νιώθει ελεύθερο να καταστέλλει συγκεντρώσεις και πορείες πριν ακόμη πραγματοποιηθούν (τελευταίο κρούσμα την Τετάρτη 29 Νοέμβρη, με προληπτικές συλλήψεις στη συγκέντρωση έξω από το νοσοκομείο Νίκαιας που νοσηλεύεται ο Κώστας Καλαρέμας). Αψηφά πέντε απεργίες πείνας (μαζί με του Κώστα, του Χριστόφορου Μαρίνου, του Πάρη Σοφού, του Ηλία Χατζηλιάδη, του Γιάννη Αναγνώστου). Και μοιράζει στα δικαστήρια ποινές δεκάδων χρόνων στους φυλακισμένους αγωνιστές, με συνοπτικές διαδικασίες τριτοκοσμικών καθεστώτων.

Το κράτος παρατράβηξε το σκοινί. Και ετοιμάζεται να το τρα-

βήξει και άλλο, ελπίζοντας να στραγγαλίσει κάθε αντίσταση. Κάνει όμως ένα λάθος. Δεν υπολογίζει το πάθος μας για ελευθερία, το μίσος μας για την κυριαρχία, την αγάπη μας για την ισότητα -για όλα εκείνα τα στοιχεία που τα έχουμε κατακτήσει στην πράξη. Δεν υπολογίζει τη δυνατότητά μας να συσπειρωθούμε και να αντιδράσουμε ακόμη πιο δυναμικά, έστω και τη τελευταία στιγμή. Πάνω απ' όλα όμως δεν υπολογίζει τα όρια και τις αντοχές της κοινωνίας, τις ευαισθησίες της και τις ικανότητές της. Δεν θα υπάρξει, δεν πρέπει να υπάρξει νεκρός απεργός πείνας. Είναι ώρα για δράση, δράση, δράση. Περισσότερο από ποτέ. Τώρα. Άμεσα!

Μ.Κ.

Καταγγέλω

ΤΗΝ ΠΑΝΕΜΠΟΡΙΚΗ Α.Ε.
Β. και Κ. ΧΟΝΔΡΟΣ έδρα
Αλωνίστρια Κορωπί.

Δια την καταπίεση που ασκεί στους υπαλλήλους της και τους οδηγεί στην οικονομική εξαθλίωση.

1 Ο υπάλληλος Κ. Τράβαλος μετατέθηκε από το υποκατάστημα των Γλυκών Νερών (Λαυρίου και Χρυσανθέμων) στο υποκατάστημα των κάτω Πετραλώνων διότι καθόταν και κάπνιζε εν ώρα εργασίας, με σκοπό τον εξαναγκασμό του σε παραίτησή του, με την οποία ο Τράβαλος έχασε την αποζημίωσή του.

2 Ο υπάλληλος Ανδρέας Δρόσος απολύθηκε διότι κάπνιζε εν ώρα εργασίας και κατηγορήθηκε ότι έτρωγε το χρόνο και το χρήμα του εργοδότη.

3 Ο υπάλληλος Γιώργος Παπαδόπουλος απολύθηκε την ίδια μέρα διότι πήρε το μέρος του συναδέλφου του.

Και πόσοι ακόμη υπάλληλοι ζουν καθημερινά την καταπίεση και είναι αναγκασμένοι να υποκύπτουν στις αισχρές πιέσεις των αφεντικών.

Είναι όμως υπερήφανος εργάτης διότι έφερα πολλαπλά οικονομικά πλήγματα σε αυτή την εταιρία εκτελεστών.

Ζητώ σαν σύντροφος τη δημοσίευση της καταγγελίας μου στην εφημερίδα Άλφα.

Ευχαριστώ θερμά, ο απολυμένος υπάλληλος **ΓΙΩΡΓΟΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ**

8/11/1995

Οι ίδιοι άνθρωποι

Οι ίδιοι άνθρωποι

που σαν γονείς ζητούσαν την επέμβαση της Αστυνομίας στις μαθητικές καταλήψεις και την δικαστική δίωξη των πρωταίτιων μαθητών, ζητούν τώρα την εισβολή των ΜΑΤ στο ΕΜΠ.

Οι ίδιοι άνθρωποι

που σαν τρομοκρατημένοι περίοικοι ζητούσαν να μεταφερθούν οι φυλακές Κορυδαλλού για να μην τους ενοχλούν στον φιλήσυχο ύπνο τους οι κραυγές πόνου των κολασμένων, ζητούν τώρα αστυνομικά μέτρα για να μην τους ενοχλούν τα δακρυγόνα που χρησιμοποιεί η αστυνομία για να καταστείλει τους εξεγερμένους νέους στο κέντρο της Αθήνας.

Οι ίδιοι άνθρωποι

που σαν "ενεργοί πολίτες" κάθε 4 χρόνια στις εκλογές δηρίζουν για το ποιοί θα καταχραστούν και θα ξεκοκαλίσουν τα δισεκατομμύρια του δημοσίου χρήματος, αναγκάζονται τώρα από τις άσκοπες ζημιές των 20 εκατομμυρίων του ΕΜΠ και ζητούν την παραδειγματική τιμωρία των ενόχων.

Οι ίδιοι άνθρωποι

που σαν νόμιμοι πολίτες αγανακτούσαν κάθε φορά που οι πορείες και οι συγκεντρώσεις των εργατών, αγροτών, φοιτητών, νεολαίων δημιουργούσαν μπουτιλιάρισμα στο κέντρο της Αθήνας, εξοργίζονται τώρα για την απομάκρυνση του Αστυνομικού τμήματος της περιοχής τους.

Οι ίδιοι άνθρωποι

που σαν πατριώτες συγκινούνται βλέποντας την ελληνική σημαία να σκεπάζεται τα φέρετρα των αυτοκτονημένων φαντάρων διαμαρτύρονται

και εξοργίζονται στη θέα της καίγόμενης γαλανόλευκης.

Οι ίδιοι άνθρωποι

που σαν στοργικοί γονείς μας μεγάλωσαν μαθαίνοντάς μας πως οι μόνες αξίες που πρέπει να έχουμε στη ζωή μας είναι το προσωπικό μας συμφέρον, το να βγάλουμε χρήματα, το να βολευτούμε, το να σπουδάσουμε όχι ό,τι μας αρέσει μα ό,τι είναι περισσότερο κερδοφόρο, μας ζητούν τώρα να είμαστε υπάκουοι, ήσυχοι, να μην αντιδρούμε στην αδι-

κία, να αφήνουμε τους άλλους να βγάλουν το φίδι από την τρύπα, να μην αγωνιζόμαστε για τίποτα και να κοιτάμε την πάρτη μας.

Οι ίδιοι άνθρωποι

θέλουν μια κοινωνία υποταγμένων, και "ευτυχισμένων" πολιτών, μια κοινωνία όπου τα αφεντικά θα πλουτίζουν ανενόχλητα σε βάρος των εργαζομένων, μια κοινωνία όπου οι μαθητές θα υιοθετούν με ευχαρίστηση την αποστειρωμένη από κάθε ζωντάνια γνώση των καθηγητών τους, μια κοινωνία όπου οι Στρατηγοί θα μας πηγαίνουν στα πεδία των μαχών σαν πρόβατα στη σφαγή.

Οι ίδιοι άνθρωποι

θέλουν μια κοινωνία ρουφιανιάς και βολέματος, μια κοινωνία τηλεθέασης, μια κοινωνία ζωντανών-νεκρών. Να τους εμποδίσουμε!!!

ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΟΝ ΚΩΣΤΑ

ΚΑΛΑΡΕΜΑ - ΑΠΕΡΓΙΑ ΠΕΙΝΑΣ
ΑΠΟ 11 ΟΚΤΩΒΡΗ

ΝΑ ΣΠΑΞΕΙ Η ΟΜΗΡΙΑ ΤΩΝ 504
ΤΟΥ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟΥ

ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΟΥΣ 3

ΔΙΑΔΗΛΩΤΕΣ ΤΗΣ
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ - ΑΠΕΡΓΙΑ
ΠΕΙΝΑΣ ΑΠΟ 20 ΝΟΕΜΒΡΗ

ΑΝΑΡΧΙΚΟΙ Ν.ΛΙΟΣΙΩΝ

Το έγκλημα του πολέμου και οι υπηρέτες του

ΣΤΟΥΣ ΠΟΛΕΜΟΥΣ που ξεσπούν κάθε τόσο, εμφανίζονται καταγγελίες για τα λεγόμενα "εγκλήματα πολέμου", για την κατάπαυση διεθνών συνθηκών που ορίζουν τη "δεοντολογία" του εγκλήματος που λέγεται πόλεμος. Καταγγελίες που η πραγματική τους απεύθυνση είναι οι θεατές των γεγονότων, όλοι εμείς πρωτοκοσμικοί κατά κύριο λόγο - που παρακολουθούμε από τις οθόνες μας (άντε και από καμιά εφημερίδα) τις "εξελίξεις στα μέτωπα των μαχών". Καταγγελίες που, έτσι κι αλλιώς, δεν μπορούν να αποτελέσουν ουσιαστική παρέμβαση, έστω και για την βραχυπρόθεσμη ανακούφιση των πολιτών που δεν συμμετέχουν στις συρράξεις. Που εμπλουτίζουν απλά το μεγάλο τρομοθέαμα, αυτό του πολέμου.

κεδονία, τον πόλεμο στην πρώην Γιουγκοσλαβία, το "μειονοτικό" κτλ αυτή την περίοδο, επιτέλεσαν το σκοπό τους αποπροσανατολισμού μα και της προετοιμασίας για πράγματα που θα 'ρθουν.

Μια καινούρια σελίδα θ' ανοίξει. Εξίσου βίαιη και εχθρική για την κοινωνική απελευθέρωση. Η οικονομική διείσδυση του ελληνικού κεφαλαίου στη Βαλκανική και στις χώρες της πρώην Ανατολικής Ευρώπης είναι δεδομένη και ως αριθμός αφορά τη στατιστική έρευνα.

Η κατάδειξη "εγκληματιών πολέμου" είναι φυσικό να εξυπηρετεί, κατά κύριο λόγο, τις εκάστοτε πολιτικές σκοπιμότητες στο μεγάλο παιχνίδι, η τύχη του οποίου σίγουρα δεν παίζεται στο πεδίο της άμεσης σύρραξης. Έτσι είναι ολοφάνερο γιατί τα γαλλικά Μ.Μ.Ε. (και όχι μόνον αυτά) μιλούν για το σέρβο εγκληματία Αρκάν, χωρίς να προβάλουν τις ανάλογες "προσωπικότητες" των κροατών ή των μουσουλμάνων. Έκπληξη, βέβαια, δεν μας προκαλεί το γεγονός ότι ο γ.γ. του Ο.Η.Ε. Μπούτρος Γκάλι, παρουσιάστηκε τις τελευταίες μέρες στη Ρουάντα να καταθέτει στεφάνι "στη μνήμη των αδικωμένων αμάχων" φωνάζοντας θρασύτατα "Κουράγιο-κουράγιο". Εικόνες που έκαναν το γύρο του κόσμου χωρίς κανείς να αναφέρει την άμεση ευθύνη του διεθνούς οργανισμού - φορέα του οργανωμένου εγκλήματος - που υπό την ανοχή του διαπράχτηκε η γενοκτονία του Τούτσι. Χωρίς κανείς να αναφέρει την ιστορική

ευθύνη της γαλλικής αποικιοκρατικής πολιτικής στη Ρουάντα, πολιτικής στυλοβάτη της "παλαιάς" παγκόσμιας τάξης πραγμάτων.

Έτσι λοιπόν στιγμιάζονται οι "κακοί", εξωραϊζεται το έγκλημα του πολέμου αποκτώντας τους δικούς του "κανόνες δεοντολογίας", τα δικά του "ηθικά πλαίσια". Οι αγριότητες των επαγγελματιών του παρουσιάζονται ως ο αποδιοπομπαίος τράγος, οι πραγματικοί υπεύθυνοι ξεπλένονται χέρια τους. Κανένας Μπους δε θα θεωρηθεί υπεύθυνος για τη δολοφονία των χιλιάδων αμάχων στη Βαγδάτη. Κανένας δε θεωρείται εγκληματίας για την ανάπτυξη των πυρηνικών οπλοστάσιων σε όλον τον πλανήτη. Αυτό γράφει η ιστορία τους, η ιστορία της εξόντωσης του ανθρώπινου γένους.

Αυτό φυσικά δεν σημαίνει ότι οι τοπικοί διεκπεραιωτές των πολέμων, δεν θα ενδιαφερθούν για την προσωπική τους πολιτική ανέλιξη, για τον προσωπικό τους πλούτο: επαγγελματίες милитаристές, τοπικοί ηγετίσκοι, άνθρωποι-κλειδιά των κυβερνήσεων. Εκτελεστές-μαριονέτες των πολέμων τους, εισπράτουν τα τελευταία ψίχουλα από τη μεγαλύτερη κερδοφόρα επιχείρηση του πλανήτη. Προκάλυμά τους; η καθαρότητα-ιδεολογική, θρησκευτική, φυλετική. Μέσο τους; ο φανατισμός.

Οι περισσότεροι από αυτούς; ευυπόληπτοι επιχειρηματικοί παράγοντες, σημαίνοντα καθεστωτικά στελέχη σε καιρούς "ειρήνης".

Προσοχή! ΖΟΥΝ ΑΝΑΜΕΣΑ ΜΑΣ!

Τ.Κ.

ΠΕΡΙ ΘΡΑΣΟΥΣ

ΤΙΠΟΤΑ δεν μας εκπλήσει πια! Ότι και να γράφουμε, να λέμε και να κάνουμε(!) ενάντια στη συνδικαλιστική γραφειοκρατία, ενάντια στους μανδρινούς προδότες της ΓΣΕΕ, του ΕΚ και των λοιπών συνδικαλιστικών οργανώσεων, η ίδια η πραγματικότητα - ξεπερνώντας κάθε φαντασία για το που φτάνουν τα πράγματα - ξεσκεπάζει, αποδυνάμει ξεδιάντροπα το μέγεθος της φρίκης και του αίσχους των κάθε είδους διαμεσολαβητών.

Τι χρειάζεται πια να ειπωθεί; Τι χρειάζεται πια να γίνει; Στους καιρούς μας - μπερδεμένοι καιροί - στους καιρούς μας - δύσκολοι και μαγικοί καιροί - "ο κόσμος έχει χωριστεί σε δύο κόμματα που το ένα επιθυμεί την καταστροφή του". Μα δεν βρίσκουμε στο σημείο συνάντησης, τις στιγμές της γιορτής της καταστροφής λίγες ή θαμμένες από αυτό που κυριαρχεί, από την ανία, από αυτό που καταρρέει, από το ψέμμα, από έναν "εμφύλιο" που έχει κυρηχθεί επίσημα μόνο από τον ένα αντίπαλο.

Τι σημασία έχει το γεγονός ότι το ΕΚΠειραιά κάλεσε σε κοινό αγώνα με την εργοδοσία και τις λοιπές οικονομικές δυνάμεις του Πειραιά για το ξεπέρασμα της οικονομικής κρίσης; Τι σημασία έχει σε ποίο σημείο μπορεί να φτάσει το θράσος των εργατοπατέρων, των πολιτικών, των αφεντικών, των δημοσιογράφων, των διασκεδαστών; Μιά επιχείρηση που έχει στηθεί εδώ και χιλιάδες χρόνια - η εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο - εξελίχθηκε, κυριάρχησε βαθιά στο ανθρώπινο, είναι το κυρίαρχο κομμάτι του κόσμου, ο κυρίαρχος πολιτισμός, η κυρίαρχη ζωή. Τι σημασία έχει το θράσος του;

Η δική μας ανοχή όμως έχει σημασία. Η οργή του καταπιεσμένου, ο πόθος για ελευθερία πως εκδηλώνεται; Η καλύτερα γιατί δεν εκδηλώνεται; Στους μεταβατικούς χρόνους, στο ξημέρωμα του νέου

αιώνα, η ταξική πάλη και ο κοινωνικός πόλεμος δεν είναι αυτό που ήταν. Όσο κοινότοπο και αν ακούγεται. Ως αναρχικοί μα πολύ περισσότερο ως καταπιεσμένοι πρέπει να επανακαθορίσουμε με σεμνότητα και σοβαρότητα τους τρόπους παρέμβασης και οργάνωσης στους χώρους που παίζεται το παιχνίδι, να δούμε πως θα διαχυθεί ο λόγος και οι πρακτικές μας, πως εντέλει στους καιρούς της "μοναξιάς" θα συναντηθούμε με τους ανθρώπους που αντιστέκονται, που έχουν ακόμα τη διάθεση για αγώνα, να βρούμε τι σημαίνει σήμερα ταξική πάλη. Τι σημασία έχει το θράσος τους; Μα ενώ μιλάμε για θράσος...

...Η οικονομική διείσδυση ως ιδεολογία...

Οι φανφάρες και οι τυμπανοκρουσίες για το "ανάδελφο ελληνικό έθνος" που βάλλεται από παντού σιγά-σιγά στερεύουν. Εξαντλούνται γιατί τουλάχιστον με τον τρόπο που λειτουργήσαν αναφορικά με τη Μα-

ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ: ΣΕΙΡΑ ΕΧΟΥΝ ΟΙ ΑΓΡΟΤΕΣ

ΤΗΝ ΠΕΡΑΣΜΕΝΗ ΒΔΟΜΑΔΑ ο εισαγγελέας Σερρών Βασίλης Τσαρδάκας άνοιξε το νέο μέτωπο της καταστολής, της φαιάς πανούκλας που αρχίζει να σκεπάζει όλα τα αντιστεκόμενα κομμάτια της κοινωνίας μας. Μετά από τριάντι χρόνια άσκησε αυτεπάγγελτη δίωξη εναντίον 28 αγροτών που συμμετείχαν στο μεγάλο συλλαλητήριο των καπνοπαραγωγών στις 15 Απρίλη του 1992. Σύμφωνα με τον εισαγγελέα, "οι αγρότες αποπειράθηκαν να καταλάβουν το κτίριο της νομαρχίας, ενώ χειροδίκησαν και προέβησαν αντίσταση κατά των αστυνομικών." Οι κατηγορίες που απήγγειλε ενάντια στους αγρότες είναι παρακίνηση σε στάση, αντίσταση κατά της αρχής και πρόκληση επικίνδυνης σωματικής βλάβης. Το συλλαλητήριο των αγροτών ήταν το μεγαλύτερο και το πιο δυναμικό που οργάνωσαν εκείνες τις ημέρες οι καπνοπαραγωγοί όλης της χώρας από την Κρήτη ως τον Έβρο και περιελάμβανε πολιорκία της νομαρχίας και κλείσιμο εθνικών και επαρχιακών δρόμων. Το μεσημέρι της 15ης Απρίλη οι καπνοπαραγωγοί πολιόρκουσαν για δεύτερο 24ωρο το κτίριο της νομαρχίας. Κάποιοι από τους

αγρότες όρμησαν προς την είσοδο της νομαρχίας φωνάζοντας συνθήματα. Τότε ο χώρος μετατράπηκε σε πεδίο μάχης. Τα ΜΑΤ έρχονταν δακρυγόνα και καπνογόνα και οι αγρότες απαντούσαν με πέτρες. Όταν τελείωσαν οι συγκρούσεις, οι αγρότες μέτρησαν δεκαπέντε τραυματίες, οι περισσότερες γυναίκες. Το πιθανότερο είναι ότι το βράδυ της περασμένης 17ης Νοέμβρη οι περισσότεροι από τους αγρότες που τώρα σύρονται στα δικαστήρια, θα "έφριταν" από τα "αίσχη" των αναρχικών και θα ζητούσαν την επέμβαση των ΜΑΤ, ξεχνώντας τις στιγμές που η δικιά τους οργή και αξιοπρέπεια τους έφερνε αντιμέτωπους με τους κρानοφόρους υπηρέτες της εξουσίας. Ίσως τώρα που βιώνουν στο πετσί τους την καταστολή να καταλάβουν ότι η οργή της ανθρώπινης αξιοπρέπειας ενάντια στους δυνάστες μας είναι όχι μόνο δικαιολογημένη αλλά αναγκαία, ίσως τώρα να καταλάβουν ποιοί είναι οι εχθροί τους και ποιοί θα έπρεπε να είναι οι σύμμαχοί τους...

Ν.Ν.
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

Γράμμα του Νίκου Καρανίκας

ΟΤΑΝ ΤΟ ΚΟΡΜΙ ΣΟΥ κρατείται στις φυλακές, η ψυχή σου φουντώνει πλάι σ' όποιον αγωνίζεται ενάντια στη σήψη και την ιστορική λήθη.

Όταν το κράτος καταστέλλει την ανθρώπινη ύπαρξη, η ανθρώπινη συνείδηση εξεγείρεται καθύστερ κάθε δισταγμό. Όταν οι κυρίαρχοι σχεδιάζουν την υποταγή και τη συναίνεση, οι κυριαρχούμενοι οργανώνουν την ανυπακοή και την αλληλεγγύη τους.

Κανένα δικαστήριο δε θα μας καταστείλει, καμμία φυλακή δε θα μας χωρέσει, κανένα κράτος δε θα αντέξει το πάθος μας για λευτεριά.

Οι αγώνες μας δεν δικάζονται, δεν δικαιώνονται. Ο αγώνας συνεχίζεται κατακτώντας την ιστορία του καθένα μας.

ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΕ ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΟΥΣ!

ΕΝΙΑΙΑ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ, ΔΥΝΑΜΙΚΗ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ!

ΝΙΚΟΣ ΚΑΡΑΝΙΚΑΣ, στρατιωτικές φυλακές Παύλου Μελά

Επιμέλεια: Ε.Π.

“Αν η Παρθένης Μαρία γνώριζε την έκτρωση, δεν θα μας τα πρήζανε τώρα οι καθολικοί”, φώναζαν με πάθος οι νέες και οι νέοι που ακολουθούσαν τα πανό των αναρχικών στην εξαιρετικά δυναμική και ευρηματική πορεία που πραγματοποιήθηκε το περασμένο Σάββατο στο Παρίσι, με τη συμμετοχή 40.000 περίπου ανθρώπων, γυναικών και αντρών αλλά και στο Μπορντώ, τη Μασσαλία και την Τουλόν. Τα μέλη της Αναρχικής Ομοσπον-

Ο φεμινισμός πέθανε. Ζήτω ο φεμινισμός!

δίας (FA), της CNT, του SCALP, του REFLEX, αναρχικές και αντιφασιστικές ομάδες απ' ολόκληρη τη Γαλλία, το RAS L' FRONT, αντισεξιστικές και φεμινιστικές οργανώσεις, αλγερινές ενώσεις γυναικών, η οργάνωση υποστήριξης στις γυναίκες της Τσιάπας, προπαγάνδισαν και πλαισίωσαν μαζικά μια διαδήλωση που, με πρόταγμα την υπεράσπιση των δικαιωμάτων των γυναικών, γρήγορα έλαβε έντονο αντι-ακροδεξιό, αντιρρησκευτικό και αντιφασιστικό χαρακτήρα.

Με συνθήματα όπως “Ελευθέρη και δωρεάν έκτρωση για όλες”, “Ούτε θεός, ούτε αφέντης, ούτε ηθική τάξη”, “καταλαμβάνουν τις κλινικές, ας καταλάβουμε τις εκκλησίες”, οι διαδηλώτριες/ές κατήγγειλαν την επιστροφή στην “ηθική τάξη” και την ατιμωρησία των “κομάντος ενάντια στην εθελούσια διακο-

πή της κύησης” που επιτίθενται στις κλινικές που πραγματοποιούν εκτρώσεις. Εκατό περίπου απ' αυτούς επιχείρησαν να διοργανώσουν αντισυγκέντρωση για να δεχτούν, υπό την προστασία δύο διμοιριών των MAT, πλήθος από γιαούρτια, αυγά και ντομάτες.

Ας σημειωθεί πως στην πορεία που συμμετείχαν πάνω από 140 ενώσεις, συνδικάτα και οργανώσεις της αριστεράς, πλάι στις παλιές φεμινίστριες και τις νέες ακτιβίστριες βρέθηκαν χιλιάδες ενθουσιώδεις άντρες που είτε ήλθαν αυθόρμητα, είτε παρακινήθηκαν από τους συντρόφους τους. “Γιατί όχι; Μας αφορά όλους εξίσου”, “Όλοι στον ίδιο κόσμο ζούμε”, “Όταν υπερασπιζόμαστε την ισότητα μεταξύ των δύο φύλων, η συγκέντρωση δεν μπορεί να είναι μονόπλευρη”, είπαν κάποιοι απ' αυτούς.

Οι διεκδικήσεις των γυναικών για την ισότητα, την αντισύλληψη, την έκτρωση, κατάφεραν να κινητοποιή-

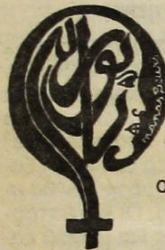

ήσουν χιλιάδες αναρχικούς, τροτσκιστές, μαοϊκούς, αντιφασίστες, ελευθεριακούς, ανένταχτους αριστερούς σε μία διαμαρτυρία ενάντια στην κοινωνική ανισότητα και το φασισμό, ενάντια στην επιστροφή στο μεσαίωνα και το σκοταδι-

σμό -ο φεμινιστικός αγώνας θα εμπεριέχει στο εξής τον αγώνα ενάντια στον Λε Πεν και το θρήσκευτικό ολοκληρωτισμό.

Αυτά συμβαίνουν εις Παρίσιους. Εδώ; Πηγές Monde Libertaire, Liberation

ΑΚΤΙΒΙΣΤΡΙΕΣ ΜΕ ΟΠΛΑ ΤΟ ΧΙΟΥΜΟΡ ΚΑΙ ΤΗ ΜΟΥΣΙΚΗ

ΜΕΤΑ ΑΠΟ μία περίοδο χειμερίας νάρκης, οι γυναίκες της Γαλλίας ξαναβγαίνουν στους δρόμους, δημιουργούν τις δικιές τους δομές οργάνωσης και ανακαλύπτουν νέους τρόπους δράσης και αγώνα.

Αντισεξιστική Επιτροπή της Nanterre

Δημιουργήθηκε από τρεις φοιτήτριες του Πανεπιστημίου της Nanterre τον περασμένο Ιανουάριο. Οι συγκεντρώσεις τους είναι ανοιχτές σε όλες και σε όλους αφού πιστεύουν ότι “μόνο συλλογικά μπορούν να αλλάξουν τα πράγματα”. Ενημερώνουν τους φοιτητές για τον οικογενειακό προγραμματισμό, την αντισύλληψη, αντιμετωπίζουν τους κομάντος που αντιτίθενται στις εκτρώσεις όταν αυτοί επιτίθενται στις κλινικές, αντιδρούν στις σεξιστικές εικόνες. Όταν βλέπουν μία σεξιστική αφίσα στη σχολή τους, κλλούν την δική τους υπενθυμίζοντας πως “το σώμα μιας γυναίκας δεν είναι εμπόρευμα”. Έχοντας αποκτήσει τη κληρονομιά των μεγαλύτερων φεμινιστριών

θέλουν να την εφαρμόσουν συγκεκριμένα στην κοινωνία.

Οι Marie Pas Claire

Το όνομά τους είναι λογοπαίγνιο που προέρχεται από το γνωστό περιοδικό marie claire (=καθαρή Μαρία) και το αρνητικό μόριο Pas (=όχι). Πρόκειται για ασυμβίβαστες φεμινίστριες που αρνούνται τον “έμφυτο ρόλο της μάνας - κλώσας”, θεωρούν πως “δε γεννιέσαι ταμίας σε σουπερ μάρκετ, γίνεσαι”, και υποστηρίζουν πως “φεμινίστρια σημαίνει να αναπτύσσεσαι εκτός των περιορισμένων ορίων που αυθαίρετα τοποθετεί η κοινωνία”.

Συχνά προκαλούν με το χιούμορ τους. Φαντάζονται μια τέταρτη διάσταση όπου οι γυναίκες θα είναι αξιολογούμενες και δυνατές χάρη σ' ένα Μάγκνουμ 357 “και τότε όλοι θα ξεχάσουν πώς έγινε αυτό. Θα λένε πως reggae - funky γκρουπ με χιουμοριστικούς

από βιολογική άποψη η γυναίκα είναι φτιαγμένη για να κυριαρχεί, και θα το βρίσκουν αυτό φυσικό”, συμπληρώνουν ειρωνικά αφού δεν πιστεύουν σε βιολογικές διαφορές ουσιαστικές αλλά σε πολιτισμικές διαφοροποιήσεις.

Οι Zarmazones

Zarmazones, από το Zarma (= παραμυθός, καμπίσος, λέξη του δρόμου που προέρχεται από τα αραβικά) και τις αμαζόνες ή αλλιώς, όπως οι ίδιες λένε: “Η ζωή μου στις τέχνες και η ερωτογόνος ζώνη μου στα όπλα”. Όταν ξεκίνησαν, το 1991, ήθελαν να καταδείξουν τις ανισότητες μεταξύ ανδρών και γυναικών, με μόνο όπλο τους το λόγο. Σιγά - σιγά όμως κατάλαβαν πως η μουσική είναι ένας πρόσφορος τρόπος για να διευρύνουν το ακροατήριό τους και έτσι δημιούργησαν ένα

στίχους. Χωρίς ενιαία πολιτική άποψη, οι Zarmazones αρνούνται το δογματισμό των ιστορικών κινημάτων, που θέλησαν να ενσωματωθούν στην κοινωνία χωρίς να την αμφισβητήσουν, και προβάλλουν ένα ζωγόνο πραγματισμό.

Οι Nanas Beurs

Είναι γυναίκες αραβικής καταγωγής, οι μεγαλύτερες σε ηλικία από τις σημερινές φεμινίστριες. Πριν από δέκα χρόνια δημιούργησαν μία ένωση, που σήμερα αριθμεί 300 - 400 μέλη, η οποία ασχολείται με τα ιδιαίτερα προβλήματα των γυναικών μεταναστριών και των ανήλικων, των πιο καταπιεσμένων της κοινωνίας: περιθάλπουν γυναίκες που αναζητούν στέγη, γυναίκες κακοποιημένες ή γυναίκες που αντιμετωπίζουν δυσκολίες στην πραγματοποίηση μιάς έκτρωσης. Όσον αφορά το ζήτημα της μαντήλας είναι κατηγορηματικές: “Είμαστε αντίθετες με το να φορά κανείς τη μαντήλα στο σχολείο γιατί αυτή είναι ένα σύμβολο αποκλεισμού, ένα εργαλείο διάκρισης και καταπίεσης και όχι μία πολιτιστική παράδοση”.

Αυτόνομος συνδικαλισμός στη Σερβία

★ Εδώ και μερικά χρόνια λειτουργεί στο Σμεντέρεβο της Σερβίας η επαναστατική συνδικαλιστική ομάδα “Torpedo”. Λόγω του καθεστώτος αστυνομοκρατίας, η ομάδα αναγκάζεται να δουλεύει ημιπαράνομα. Εκδίδει τακτικό δελτίο πληροφόρησης, που περιλαμβάνει τόσο κείμενα κριτικής για την κατάσταση στη Σερβία και στα Βαλκάνια, όσο και θεωρητικές προσεγγίσεις και διεθνή νέα. Το ιδεολογικό φάσμα της ομάδας είναι αρκετά ευρύ. Πρόσφατα δημοσιεύτηκαν στο δελτίο της οι αρχές της Διεθνούς Ένωσης Εργατών (IAA) στη σερβοκρατική γλώσσα. Για πληροφορίες για την ομάδα, αλλά και για αποστολή ενίσχυσης σε χρήματα ή σε υλικό, απευθυνθείτε στην παρακάτω διεύθυνση επαφής στην Ολλανδία: Tilburg za mir, Postbus 3164, NL-5003 DD Tilburg, τηλέφωνο: 31-13369934.

Κολομβιανοί “επαναστάτες” δολοφονούν εργάτες

★ Στην Κολομβία έχουν γίνει καθεώς οι δολοφονίες όπλων συνδικαλιστών εργατών, μελών του συνδικάτου εργαζομένων στις φυτείες μπανάνας από “επαναστάτες”. Το συνδικάτο, που δημιουργήθηκε πριν από έξι χρόνια, σήμερα αριθμεί 2000 μέλη, εκμύα ότι

έχουν γίνει γύρω στις 700 τέτοιες δολοφονίες. Στο συνδικάτο εργαζομένων στις φυτείες μπανάνας συμμετέχουν πολλοί πρώην αντάρτες που αποφυλακίστηκαν με αμνηστεία της κυβέρνησης και ευθύνονται για τις δολοφονίες αναλαμβάνουν οι Ενοπλεις Επαναστατικές Δυνάμεις της Κολομβίας (FARC) για την “προδοσία 40 χρόνων ενοπλου αγώνα” από τους νυν συνδικαλιστές που προσπαθούν να δημιουργήσουν ένα κοινωνικό συνδικαλιστικό κίνημα.

Σιβηρική Συνομοσπονδία Εργασίας

★ Ακολουθώντας τις οδηγίες του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου, το ρωσικό κράτος επιχειρεί να ελέγξει τον πληθωρισμό με τεράστιες περικοπές στα νοσοκομεία και τα σχολεία, πράγμα που έχει επώδυνες συνέπειες τόσο στους εργαζόμενους στις υπηρεσίες αυτές, όσο και στον πληθυσμό εκείνο, που ζει στα πλαίσια οικονομικής εξαθλίωσης. Η Σιβηρική Συνομοσπονδία Εργασίας, που συστάθηκε το Φεβρουάριο 1995 και έχει μέλη στο ΣΕΜΟΚ και στην ευρύτερη περιοχή του Τομσκ, έχει βασικό της στόχο να αντιμετωπίσει την επιβολή αυτών των περικοπών και να σταθεί αλληλέγγυα στους εργαζόμενους που αντιστέκονται. Τελευταίες δραστηριότητες της Συνομοσπονδίας, της οποίας ιδρυτικά μέλη είναι μεταξύ άλλων μέλη της ΚΑΣ (της Συνομοσπονδίας Αναρχοσυνδικαλιστών/στριών) ήταν η στήριξη της απεργίας των δασκάλων και η καμπάνια ενάντια στην “εθελοντική” εργασία τα Σάββατα που θέσπισε η κυβέρνηση για τον καθαρισμό των πόλεων.

ΚΥΜΑ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗΣ ΣΤΗ ΛΕΥΚΟΡΩΣΙΑ

Το απεργιακό κύμα του Αυγούστου στη Λευκορωσία έπληξε κυρίως τις συγκοινωνίες στο Μινσκ και το Γκόμελ. Απαντήθηκε από την κυβέρνηση Λουκασένκο με εντεινόμενη λογοκρισία του Τύπου, απειλή απαγόρευσης οργανώσεων και κομμάτων που στήριζαν την απεργία, καθώς και με την απαγόρευση των συνδικάτων. Την καταστολή αισθάνθηκαν στο πετσί τους πιο έντονα οι εργαζόμενοι στις συγκοινωνίες στο Γκόμελ και στο Μινσκ, όπου οι Μπύκοφ, Κόνον και Μακαρτσούκ θα περάσουν από δίκη ως “ηγέτες της απεργίας”.

Εντωμεταξύ διεξάγεται ένας γενικότερος πόλεμος ενάντια στα συνδικάτα και ιδιαίτερα στον αυτόνομο συνδικαλισμό της SMOT, ως αποτέλεσμα των νέων συνθηκών που επιβάλλουν στο λαό της Λευκορωσίας οι νέες συμφωνίες για οικονομική συνεργασία του ντόπιου κεφαλαίου με γερμανικές εταιρείες. Η Bosch-Siemens, για παράδειγμα έχει θέσει μια σειρά όρων διμερούς συνεργασίας και επενδύσεων (joint ventures) στην εταιρεία Integral, μεταξύ των οποίων, βέβαια και την απαγόρευση γενικά του συνδικαλισμού. Εκτιμάται ότι σήμερα στη Λευκορωσία λειτουργούν γύρω στα διακόσια joint ventures. Σύμφωνα με κείμενο που υπογράφουν από κοινού η “Επιτροπή ενάντια στην καταστολή των συνδικάτων στη Λευκορωσία” και το ανατολικό τμήμα της αναρχοσυνδικαλιστικής Ελεύθερης Ένωσης Εργαζομένων (FAU-IAA) από στόχος της κρατικής πολιτικής δεν είναι μόνο να ανταποκριθεί στις απαιτήσεις του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου και της τοπικής (πρώην “κομμουνιστικής”) νομενκλατούρας, αλλά και να πατάξει κάθε ανεξάρτητη συνδικαλιστική και πολιτική οργάνωση.

Στη Γερμανία έχουν ήδη αρχίσει εκδηλώσεις διαμαρτυρίας ενάντια στην καταστολή και την απαγόρευση του ανεξάρτητου συνδικαλισμού στη Λευκορωσία. Στις 29 Σεπτεμβρίου 20 αναρχικοί κατέλαβαν τη λευκορωσική πρεσβεία του Βερολίνου και μοίρασαν προκηρύξεις. Στις 6 Οκτωβρίου έγινε παρόμοια εκδήλωση από αντιεξουσιαστές και έχει συσταθεί επιτροπή αλληλεγγύης στους λευκορώσους συνδικαλιστές.

Αντιπυρηνικοί κρατούμενοι στην Ταϊτή

Βάναυση καταστολή ενάντια στους αντιπυρηνικούς διαδηλωτές και συνδικαλιστές στην Ταϊτή από το κράτος καταγγέλει το Συμβούλιο Συνδικάτων Νότιου Ειρηνικού και Ωκεανίας. Ανάμεσα στους συλληφθέντες του Σεπτεμβρίου ενάντια στις πυρηνικές δοκιμές του γαλλικού κράτους, που πραγματοποιήθηκαν στο Παπέτε με τη βοήθεια εκατοντάδων αστυνομικών δυνάμεων από τη Γαλλία και το Κανάκι, πολλοί βασανίστηκαν με ηλεκτροσόκ και εξαναγκάστηκαν να κάτσουν γονατιστοί με τις μύτες τους στο πάτωμα για πολλές ώρες. Κάποιοι ενδέχεται να αντιμετωπίσουν ποινές μέχρι και 20 χρόνων, κατηγορούμενοι για οργανωμένες εγκληματικές βλάβες.

Η ΕΞΕΓΕΡΣΗ είναι όμορφη. Αυτό το οποίο έγινε στον Κορυδαλλό αφήνει τουλάχιστον μια γεύση νοσταλγίας κάποιες μέρες μετά το τέλος του. Έστω και πίσω από τον μαντρότοιχο είχαμε τις δικές μας στιγμές, στιγμές που ήμασταν κύριοι του εαυτού μας και του χώρου, στιγμές που μέσα από την εξέγερση μας χάρισαν ελευθερία, όσο φευγαλέα κι αν ήταν αυτή. Ό,τι κι αν επακολουθήσει, αυτή η ελευθερία, αρκεί για να κάνει ανούσια κάθε απόπειρα λεπτολόγου ζυγίσματος.

Το πρώτο συμπέρασμα είναι ότι η εξέγερση είναι όμορφη εξ' ορισμού. Από 'κει κι ύστερα μένει να ξεκαθαριστούν μερικά πράγματα: τι πιο φυσικό για τα media να μην έχουν διάθεση να περιγράψουν την αλήθεια, τι πιο φυσικό για τις ακροματικές τους να ανεβαίνουν όταν το ψέμα ντύνεται το μανδύα της συνωμοσιολογίας... Έτσι ή αλλιώς, όταν έχεις να κάνεις με αποβράσματα όλα είναι "μέσα"... Μια σειρά από μύθους και εσκεμμένες παρανοήσεις ήρθαν να "κλέψουν τη φωτιά μας" και να τη στριμώξουν μέσα στην κυρίαρχη ιδεολογία και τις ερμηνείες της. Σ' αυτούς τους μύθους και τις παρανοήσεις στοχεύει αυτό το κείμενο καθώς και σε μερικές βασικές

Ελλήνων - Ξένων υπήρξαν στην ίδια αναλογία με τους καυγάδες μεταξύ Ελλήνων ή μεταξύ Ξένων. Κανένα ιδιαίτερο σημείο ρατσισμού δεν φάνηκε, το αντίθετο μάλιστα: παρά το πρεσάρισμα ορισμένων ανεγκέφαλων και μέσα στις φυλακές, οι σχέσεις έγιναν καλύτερες κι αυτό θα ήταν άμεσα φανερό τώρα αν οι Ξένοι δεν πλήρωναν τη νύφη με ομαδικές μεταγωγές αμέσως μετά το τέλος της εξέγερσης.

Κάποια προβλήματα ακούστηκαν στο Ανηλικών. Μπορούν πάντως να ρωτηθούν κάποιοι ανήλικοι για τη συμπεριφορά κάποιων υπανθρώπων ομοεθνών τους (που για την ώρα διατηρούν την ανωνυμία τους) στις αντρικές φυλακές.

3 Δέκα κακοποιοί ελέγχουν τη φυλακή

Όλοι, πλην των φυλακισμένων, θα ήταν ιδιαίτερα χαρούμενοι αν η εξέγερση θα μπορούσε να ελεγχθεί από έναν αριθμό "επωνύμων". Το "πρόβλημα" ήταν πως αυτοί που κατά διαστήματα αναλάμβαναν τις "διαπραγματεύσεις" βρίσκονταν συνεχώς στο πέρα, έχοντας, τελικά, καθαρά "συμβουλευτικό" ρόλο. Καμιά διαδικασία οργάνωσης δεν κινήθηκε, καμιά αντιπροσωπεία δεν υ-

σεις, το να τρώμε ένα ανθρώπινο φαί, το να μην πέφτουν οι δεκαετίες σε στραβάγια κλπ. είναι πράγματα τόσο ευνόητα ώστε η μη πραγματοποίηση τους αρκεί για να αποκαλύψει τη θέση του κράτους... έτσι το να ζητάς είναι μάλλον ανούσιο. Η καταστροφή προσφέρει πολύ μεγαλύτερες συγκινήσεις.

2 Οι κρατούμενοι έπесαν με τα μούτρα στα ναρκωτικά.

Ως ένα βαθμό έτσι έγινε. Μόνο που ξεχνιούνται μερικές βασικές λεπτομέρειες: πού και γιατί βρέθηκαν τόσες μεγάλες ποσότητες ναρκωτικών στη φυλακή; Τα media ούτε καν ανέφεραν την καθημερινή διανομή χαπιών και τελικά έμεινε μόνο η εντύπωση των ναρκομανών κρατούμενων. Η αλήθεια είναι πως κάποια στιγμή μερικοί κρατούμενοι άνοιξαν το φαρμακείο. Τα χάπια μοιράστηκαν κατά εκατοντάδες. Το "κοινό" τους όμως ήταν το ίδιο με πριν: αυτοί που κάθε μέρα κυκλοφορούσαν σαν νεκροζώνταντοι, συνέχισαν να το κάνουν και τις μέρες της εξέγερσης. Τίποτα, περίεργο δεν έγινε εκτός από την παραπάνω δοσολογία. Στο τέλος, άγνωστο πώς, το φαρμακείο έγινε στάχτη.

και αν υπήρχαν οργανωτές, το σίγουρο είναι πως η κατάσταση τους ξέφυγε. Ένα μπουλούκι κόσμου, αφού εξουδετερώθηκαν οι φύλακες της Γ' πτέρυγας έκανε ντου προς το αρχιφυλάκιο και υποχώρησε άτακτα όταν χτύπησε ο συναγερμός κι ένας υπάλληλος έκλεισε την κιγκλίδα. Η διεύθυνση τους πήρε χαμπάρι αμέσως (με όλη αυτή τη φασαρία) αλλά αν ακόμα κι έτσι το πλήθος έμπαινε κατευθείαν στο αρχιφυλάκιο θα είχε φύγει όλη η φυλακή. Άντ' αυτού χάθηκε πολύτιμος χρόνος και ο Κορυδαλλός περικυκλώθηκε από τα ΜΑΤ. Μετά ήταν αργά. Έγιναν κάποιες σκόρπιες προσπάθειες, αλλά πιο πολύ είχαν σαν στόχο το γνωστό παιχνίδι: πετροπόλεμος, δακρυγόνα. Ήταν δεδομένο πως με τέτοιες αστυνομικές δυνάμεις οι δυνατότητες ήταν ελάχιστες. Μόνο την τελευταία βραδιά έγινε μια προσπάθεια με καλές προϋποθέσεις από τα επισκεπτήρια, είχαν προλάβει όμως κάποιοι, όπως έγινε αμέσως φανερό, να ειδοποιήσουν τα αφεντικά τους. Χαρακτηριστικό είναι πως σ' αυτές τις απόπειρες συμμετείχαν εκατοντάδες άτομα. Αφαιρώντας την Α' Πτέρυγα και πολλούς μισοπεθαμένους χαπάκηδες, η συντριπτική πλειοψηφία των κρατούμενων συμμετείχαν. Κι αυτό από μόνο του είναι ιδιαίτερα σημαντικό.

5 Όμηροι.

Αφού η "απόδραση" απέτυχε και η κατάσταση εξελίχθηκε σε στάση, η "ομηρία" ήταν φυσικό αποτέλεσμα. Κάποιοι φύλακες, καθώς και ο γιατρός είχαν αποκλειστεί στη Γ' ενώ άλλοι κατέφυγαν στη Β' κι αποκλείστηκαν κι αυτοί. Η παρουσία των ομήρων έδωσε, τις πρώτες στιγμές, την ηρεμία πως είμαστε προφυλαγμένοι από μια γρήγορη εισβολή. Αυτό λειτουργήσε καθησυχαστικά και από μια άποψη βοήθησε στο να μην εκτραχυνθεί περισσότερο η κατάσταση στο εσωτερικό. Τελικά η απελευθέρωσή τους έγινε "μήλο της έριδος" ανάμεσα στους (για διάφορους λόγους) αδιάλλακτους. Όσο η "πολιτεία" τηρούσε το "λόγο της" δεν υπήρχε κίνδυνος, είναι βέβαιο, όμως όντι σε αντίθετη περίπτωση... Υπάρχει κόσμος που σ' αλήθεια δεν έχει να χάσει τίποτα...

ΑΛΗΘΕΙΕΣ

1 Περί των αιτιών.

Δεν υπάρχουν ξεχωριστοί λόγοι για να ξεκινήσει μια εξέγερση. Τα πράγματα είναι πολύ απλά. Η ύπαρξη των φυλακών φτάνει και περισσεύει. Κανένα προειδοποιητικό σημάδι δεν υπήρξε, καμιά ένταση: όλα

σο πιστευτά, στην "κοινωνική ευαισθησία" αλλά "να μην φτάνουμε στις ακραίες λύσεις"...

2 Περί όρων και ορίων.

Η εξέγερση είναι ένα πραγματικό γεγονός. Και σαν τέτοιο ουδόλως ενδιαφέρεται τόσο για την αισθητική, όσο και για τις απόψεις μας. Συμβαίνει όταν συμπέσουν μια σειρά (τυχαίων ή μη) παραγόντων και από και κι ύστερα τραβάει το δικό της δρόμο. Αν τώρα αυτός ο δρόμος δεν είναι αυτός ακριβώς που θα θέλαμε είναι ένα γεγονός εγκυκλοπαιδικής σημασίας. Το να κρίνει κανείς την πραγματικότητα σε σχέση με το αν αυτή υποτάχθηκε ή όχι στα αλαβάστρινα πολιτικά του μπιμπιλάει είναι πολιτικός τσαρλατανισμός έως και μια καλή δικαιολογία "φυγής". Φυσικά και έγιναν πολλά άσχημα πράγματα. Φυσικά και θα ήταν υπέροχο να ΜΗΝ ήταν μαστουρωμένοι οι μισοί, να έλειπαν οι καυγάδες και τα μαχαίρώματα κι όλοι μαζί ενωμένοι σαν γροθιά κλπ. κλπ. Μόνο που δεν χρειάζεται και καμιά σοβαρή εξηγήματα για να γίνει κατανοητό πως όταν η μισή φυλακή είναι ήδη χαπάκηδες είναι λογικό σε μια εξέγερση να τρέξουν στο φαρμακείο και μετά να πέφτουν σαν τις μύγες... Αν τα πράγματα ΜΠΟΡΟΥΣΑΝ να γίνουν διαφορετικά θα ήταν καλό να πέφτουν προτάσεις, αν όχι, το θέμα τίθεται απλά ως "υπέρ" ή "κατά" μιας εξέγερσης. Τόσο απλά. Και είναι εμφανές πως η θέση αυτού του κειμένου είναι αδιαμφισβήτητη "υπέρ".

3 Περί νίκης ή ήττας.

Εν αρχή ην πως οι φυλακισμένοι πέρασαν μερικές ευχάριστες μέρες. Σε κάποιους ίσως να στοιχίσει, λίγοι όμως μπορούν να "μετανιώσουν" για ότι έγινε. Η φυλακή "ισοπεδώθηκε" (και αν το κομπρεσέρ δεν είχε εξαφανιστεί τη δεύτερη μέρα δεν θα υπήρχαν εισαγωγικά). Οι καταστροφές είναι απίστευτες και μπορεί κανείς να παρατηρήσει τη σχολαστικότητα στην πραγματοποίησή τους: Ό,τι μπορούσε να καταστραφεί καταστράφηκε επιμελώς.

Από και κι ύστερα συνέβησαν δύο πράγματα: Το κράτος γνώρισε έναν καθωστρέπτε εξεγερτικό τόσο γιατί παρακολουθούσε ανίκανο ν' αντιδράσει, όσο και γιατί τα όσα έγιναν δεν μπορούσαν ν' αφομοιωθούν από την κυρίαρχη ιδεολογία. Από την άλλη η επίδειξη δύναμης εκ μέρους των κρατουμένων τους φέρνει στο προσκήνιο των εξελίξεων αποδεικνύοντας πως ο κάθε είδους "ύπνος" δεν είναι ποτέ οριστικός.

Κάποια "αιτήματα" (ίσως και να ικανοποιηθούν, κάποια άλλα όχι. Δεν γνωρίζω αν επρόκειτο για "νίκη", πάντως "ήττα" δεν ήτανε...

4 Περί των μετέπειτα.

Τα όσα ακολούθησαν την εξέγερση ήταν λίγο πολύ αναμενόμενα. Δεκάδες άτομα, πολύ περισσότερα απ' αυτούς που ανακοινώθηκαν, αρπάχθηκαν μαύρα χαράματα από τα κρεβάτια τους και κάτω από τα χτυπήματα των μπάτσων των μεταγωγών μοιράστηκαν σ' άλλες φυλακές.

Οι πληροφορίες λένε ότι καθ' όλη τη διαδρομή έτρωγαν ξύλο. Οι μπάτσοι έτσι κι αλλιώς είχαν σκυλιάσει - χαρακτηριστικά αναφέρω ότι πολλές φορές χτυπήθηκαν από πλαστικές (ή κάτι ανάλογο) σφαίρες, κατά την μεταφορά τραυματιών τις μέρες της στάσης - ενώ πόδι πήραν (από την Γ' πτέρυγα) οι περισσότεροι Ξένοι. Το φαγητό πλέον μοιράζεται κελί - κελί (ο φόβος φυλάει τα έρσημα), θέρμανση και ζεστό νερό δεν υπάρχει (ο καυστήρας είναι κατεστραμμένος), το προαύλιο δεν ανοίγει (το τι "καλούδια" είναι θαμμένα...), δεν αφήνουν σχεδόν κανένα να περάσει την κιγκλίδα, 3-4 μέρες μετά έγινε έρευνα στα κελιά... Χάπια βέβαια μοιράστηκαν από την πρώτη κι όλας μέρα...

Το θέμα είναι πως η "απειλή" συνεχίζει να αιωρείται. Δεν έχω γνώση για παλαιότερα, η στάση όμως αυτή απέδειξε πόσο εύκολα γίνονται κάποια πράγματα. Το γεγονός της ομηρίας, ανεξάρτητα με το πώς το κρίνει κανένας, ανοίγει ένα νέο κεφάλαιο: σε κάποιες περιπτώσεις είναι να μην γίνει η αρχή. Η αυτοπεποίθηση πάντως που κερδήθηκε εκ μέρους των κρατουμένων είναι μοναδική...

ΣΠΥΡΟΣ ΔΑΠΕΡΓΟΛΑΣ

ΜΥΘΟΣ, ΠΑΡΑΝΟΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΑΛΗΘΕΙΕΣ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΞΕΓΕΡΣΗ ΣΤΙΣ ΦΥΛΑΚΕΣ ΚΟΡΥΔΑΛΛΟΥ

αλήθειες, που σε κανέναν δεν είναι άγνωστες, αλλά από λίγους είναι παραδεκτές...

ΜΥΘΟΙ

1 Ο Πόλεμος μεταξύ συμμοριών ήταν το αποτέλεσμα (ή και η αιτία) της εξέγερσης

Απόλυτα μύθος. Πρώτα απ' όλα γιατί συγκροτημένες συμμορίες δεν υπάρχουν στον Κορυδαλλό. Υπάρχουν βέβαια αρχηγικές παρέες ανά πτέρυγα ή και χαλαρές, όσο και ευκαιριακές ομαδοποιήσεις, αυτές όμως με κανένα τρόπο δεν μπορούν να χαρακτηριστούν συμμορίες. Και με κανένα τρόπο δεν έχουν τέτοια αντίθεση συμφερόντων που να τις οδηγεί σε πόλεμο. Η φυλακή είναι μια καλολαδωμένη μηχανή που καταφέρνει να μη γίνει χασάπικο ακριβώς γιατί δεν επιτρέπει ν' αναπτυχθούν και να δράσουν ανταγωνιστικές προς τα υπάρχοντα συμφέροντα δυνάμεις. Με το όπλο των μεταγωγών και της διαφθοράς σ' όλη την Ελλάδα ο βήχας κόβεται αμέσως. Υπάρχουν βέβαια "κεφάλια". Μερικά απ' αυτούς μπορεί και να βρίσκονται σε αντίθεση με τη διοίκηση και τις αρχηγικές παρέες. Αν έχουν όμως οποιαδήποτε δράση, αυτή δεν είναι σε κοινή θέα και τελοσπάντων δεν είναι τόσο κακόμοιροι, ώστε να περιμένουν μια εξέγερση για να αρχίσουν τα μαχαίρώματα. Τα μίστη και οι αντιπάθειες ασφαλώς και υπάρχουν. Μερικά βγήκαν στη φόρα τις μέρες της εξέγερσης. Ήταν όμως σε καθαρά ατομικό επίπεδο και μπορώ να βεβαιώσω πως καμιά ομαδική συμπλοκή δεν έγινε. Άρα, οι "εσωτερικές έριδες" ήταν απλά παρεπόμενο του γεγονότος και πρέπει να συνοπολογιστούν τόσο το δεδομένο της έντασης και του εκνευρισμού, όσο και της χρήσης ναρκωτικών: όταν κάποιος περιμένει από στιγμή σε στιγμή την εισβολή των ΜΑΤ και έχει πει και μια καρτέλα AKINETON τότε τα αποτελέσματα είναι ευνόητα...

2 Σύγκρουση Ελλήνων Αλλοδαπών

Όσον αφορά τις αντρικές φυλακές κάτι τέτοιο ουδέποτε έγινε. Καυγάδες μεταξύ

πήρξε. Η "επιτροπή" των δύο τελευταίων ημερών δεν έκανε άλλο από το να υπόσχεται την "εις αύριον" λήξη της κατάληψης. Η κατάληψη σιμάπτησε σαν "ώριμο φρούτο" κι αυτό κάθε άλλο παρά ελεγχόμενο ήταν. Η πρόθεση μερικών στην αρχή, που ανέλαβαν τις διαπραγματεύσεις (π.χ. Μπαλάφας) ήταν σίγουρα θετική στο βαθμό που εκείνες τις ώρες ο φόβος της εισβολής των ΜΑΤ ήταν διάχυτος, ενώ η επίθεση στο "φαρμακείο" προοιωνιζε άσχημη συνέχεια... Αντίθετα, όπως και με τις αρχηγικές παρέες, ο ρόλος των μετέπειτα "εκπροσώπων" ήταν είτε κατασταλτικός, είτε δημοσιοσχειστικός (μετά μάλιστα την υπόσχεση Πιττάκη για "οφέλη σ' όσους συνδράμουν στην εκτόνωση..."), τουλάχιστον των περισσότερων.

4 Εισβολή των ΜΑΤ

Έστω και εκ των υστέρων και χωρίς λεονταρισμούς, είναι φανερό πως δεν υπήρχε καμιά περίπτωση εισβολής των ΜΑΤ χωρίς τεράστιο πολιτικό κόστος. Στο βαθμό που δεν αφέθηκε καμιά αμφιβολία ως προς το δεδομένο της αιματοχυσίας αν έμπαινε η αστυνομία, το κράτος δεν ήταν διατεθειμένο ούτε να γίνει κοινωνικά κατηγορούμενο, ούτε να αβαντάρει μαρτυρολογία. Ειδικά το πρώτο διήμερο οι διαδρομοί ήταν φραγμένοι σε πολλά σημεία, υπήρχαν ποσότητες πετρελαίου, έτοιμες να πάρουν φωτιά, υπήρχαν μολότοφ, μαχαίρια κλπ. Είναι δεδομένο επίσης πως οι όμηροι δεν θα έμεναν ζωντανοί. Από και και πέρα η κατάσταση χαλάρωσε αφού οι συνεχείς επίσημες διαβεβαιώσεις υποκατέστησαν τους όμηρους, αλλά και πάλι, όσοι δεν ήταν τελειωμένοι από τα ναρκωτικά, ήταν συνεχώς στην "ταϊά". Η δήλωση του υπουργού πως "δεν σκοπεύω να επαναφέρω την ποινή του θανάτου από το παράθυρο" είναι ενδεικτική.

ΠΑΡΑΝΟΗΣΕΙΣ

1 Τα αιτήματα των κρατούμενων...

Το βασικό είναι πως η αιτηματολογία ακολούθησε την εξέγερση και πιο πολύ σαν μια αγγαρεία του είδους "κάτι πρέπει να συζητήσουμε" ή "δεν χάνουμε και τίποτα...". Αν και κάποιος το πήραν ζεστά, για την πλειοψηφία το θέμα ήταν αδιάφορο. Από την άλλη, τα όσα προτάθηκαν ως "αιτήματα" ήταν τόσο στοιχειώδη, ώστε ξεπερνούσαν αυτόν τον όρο: το να μειωθούν οι προφυλακι-

3 Νεκροί και τραυματίες.

Η υπερβολική δόση ήταν ο ένας παράγοντας. Υπήρξε κόσμος που κατανάλωσε αδιανόητους (και να δώσω νούμερα ποιος θα με πιστέψει;) αριθμούς Stendon και Tavor. Το ότι πέθαναν μόνο τόσοι λίγοι χρήστες χρήζει επιστημονικής έρευνας. Ένας άλλος παράγοντας ήταν και η χρήση Akineton. Τέτοια χάπια, διεγερτικά, δίνονται κανονικά σε λίγους κρατούμενους. Με το άνοιγμα του φαρμακείου οι χαπάκηδες βρέθηκαν μπροστά σε κούτες ολόκληρες. Ασυνηθιστοί οι περισσότεροι στα διεγερτικά (φυσικά μόνο "κατασταλτικά" μοιράζει η διεύθυνση) κατέληγαν να πέσουν σε κώμα ή "να τους γυρίσουν τα μάτια" με αποτέλεσμα να πέσουν σε κώμα και μαχαίρώματα. Τέλος μεγάλες κυκλο-

φόρησαν ποσότητες πρέζας. Κάποιες φήμες θέλουν μια μεγάλη ποσότητα πρέζας να "επανακατασχέθηκε" από τα κατασχεμένα του χρηματοκιβωτίου στο αρχιφυλάκιο. Τα πρεζάκια πάντως, όσα δεν ήταν κόκκαλο από τα χάπια, είχαν, την πρώτη μέρα, την τιμητική τους. Όσο, τώρα, για την δολοφονία του 27χρονου, δεν έχει ακουστεί ούτε καν φήμη... Κι αυτό, για όσους γνωρίζουν το κουτόπολις της φυλακής, είναι αρκετό για να τους κάνει δύσπιστους απέναντι σε κάθε εύπεπτη εκδοχή. Αφού δεν "φτάνει" η κατινιά μιας κλειστής κοινωνίας πως θα φτάσει ο εισαγγελέας;

4 Απόδραση.

Η όλη ιστορία ξεκίνησε σαν κακό-τεχνη απόπειρα απόδρασης. Ακόμα

έγιναν απότομα και μηχανικά. Με το που έγινε το πρώτο ντου όλη η φυλακή βρέθηκε στο πόδι. Σε λίγα λεπτά η κατάληψη έχει ολοκληρωθεί και το έργο της καταστροφής αρχίζει. Είναι αναμενόμενο για την κυρίαρχη ιδεολογία να μην τολμά να παραδεχτεί αυτή τη βασική αλήθεια: οι κρατούμενοι ΠΡΕΠΕΙ να εξεγερθούν είτε παραπλανημένοι από μια χούφτα "υποκινητών", είτε γιατί η φυλακή δεν λειτουργεί όπως θα έπρεπε. Και είναι αλήθεια συγκινητική η προσπάθεια των media να πείσουν για αυτές τις εκδοχές τη στιγμή που ήταν αναγκαίο να παραδεχτούν τόσο τη μαζικότητα όσο και το "ανεξέλεγκτο" της στάσης. Γι' αυτό κατέληξαν να "χοροπηδάνε" ανάμεσα στον "πόλεμο των κακοποιών", στη "σύγκρουση ελλήνων Ξένων" και τέλος, αφού όλα αυτά δεν ήταν και τό-

